

7 PEDAGOGIK

7.1 Inledning

¹Undervisningen har till uppgift att lära barnet aktivera sina olika slag av medvetenhet. Därvid är det viktigt att läraren har livsidealen klart fattade, så att han vet hur han skall kunna leda. Hans uppgift är att bibringa barnet dessa livsideal.

²Det gäller att hos barnet väcka viljan till det goda, sköna och strävan att tjäna.

³Givetvis komma uppfostran och utbildning i framtiden att bli väsentligt annorlunda, när mänskligheten lärt sig inse livets mening och vad det är individen behöver lära sig för att leva förnuftigt och effektivt.

⁴Det finns två sätt att hjälpa mänskligheten att utvecklas: hjälpa den att utveckla högre emotionalmedvetenheten (mystikerns metod) och att utveckla mentalmedvetenheten och förvärva sunt förnuft (esoterikerns metod). Dessa båda metoder har man kallat kärlekens och kunskapens vägar.

⁵Till uppfostringsproblemet höra icke endast barndoms- och uppväxtårens problem utan även omskolningen av asociala individer. Dessa äro problem, som först vår tid börjat inse vara verkliga problem, och att de fortfarande äro olösta, är för esoterikern uppenbart, sedan må pedagoger och "socialarbetare" tro vad de vilja. Psykologien befinner sig fortfarande på ett embryonalt stadium, hur än dess svällande bibliotek ständigt måste utbyggas. Så gott som allt rörande medvetenheten och dess problem återstår att upptäcka. Undermedvetenhetens problem löser man ej med psykoanalys. Och övermedvetenhetens problem vet man icke att de existera. Dagsmedvetenhetens kaos gör man allt för att öka.

⁶Utvecklingen är en process i etapper, och det är dessa vi indela i klasser. Det förhåller sig likadant ifråga om medvetenhetsaspekten med olika stadier. Det är viktigt inse, att de på högre stadier förstå dem på lägre och de på lägre omöjligt kunna förstå dem på högre. I pedagogiskt hänseende betyder detta, att man icke förkunnar sådant som tillhör högre stadier för dem på lägre. Analogien från olika skolklasser är icke fullt användbar, ty ifråga om "lärdom" gäller det endast fortgående serier av nya fakta.

⁷Vidskepligheten i vår tids uppfostran består i tron att barnet utan ledning självt kan utveckla anlagen till det rätta och goda. Barnet, som genomlöper mänskliga utvecklingsstadierna, befinner sig från början på barbarstadiet. Det lär sig genom erfarenheten, och omgivningens uppfattning väcker motsvarande latent uppfattning till liv. Lär det känna människorna från deras livsodugliga sidor, så blir det snart självt livsodugligt.

⁸Det är ingen lätt sak för jaget i ny inkarnation att bemästra sina nya höljen. Om dessa redan tidigt idiotiserats och brutaliserats, så är den inkarnationen i stort sett förfelad. Jagets undermedvetna instinkt får då aldrig tillfälle att utvecklas, och individen förblir desorienterad i en tillvaro, där människorna vittna om sin brist på mänsklighet och sunt förnuft.

⁹Pedagogerna borde försöka fatta vad som menas med det genom okunnigas missbruk idiotiserade ordet "frihet". Det har avseende på många olika företeelser. Som det nu är, tycks frihet ungefär motsvara kaos, i alla händelser laglöshet, självsvald, godtycke. Esoterikern tycks vara den ende som vet, att frihet endast betyder "rätt till utveckling" med allt vad som ligger i den rätten. Att ett samhälle icke kan bestå utan lag, borde man kanske kunna inse. Att alla barn måste läras att icke inkräkta på andras rätt (vilket just är lag), får man hoppas pedagogerna kunna inse. Till frihet hör "rätt att välja livsåskådning", när man avslutat sin elementära skolutbildning. Men den rätten finns inte, ty då har barnet redan idiotiserats av föräldrar, lärare och präster. Barnen äro visserligen löften. Men det skall mycket till för att icke också de skall bli idiotiserade och robotiserade.

¹⁰"Enligt Lagen har varje människa rätt till den frihet (betingad av insikt och förmåga) hon en

gång förvärvat och i fortsättningen lagenligt tillämpar,” den frihet i livshänseende som tillhör utvecklingsnivån.

¹¹Den moderna pedagogiken med dess totala desorientering i livshänseende saknar givetvis förståelse för frihetslagen och dess tillämpning på barnuppfostran. Barnet har rätt till vård, förståelsefull behandling, tillfälle till utbildning. Men i den mån barnet saknar insikt och förmåga, måste dess frihet begränsas. Ytterligt få kunna lämnas obegränsad frihet, sådana på gränsen till enhetsstadiet. För de andra kan friheten medföra katastrofala konsekvenser i livshänseende.

¹²Barnet befinner sig på barbarstadiet med de tendenser som det en gång utvecklade på detta stadium. Till de mest typiska höra självhävdelse, maktbegär (trots), habegär, rätt till allt (som tillhör andra), förstörelselusta, skadeglädje och grymhet. Det är givet, att gränser för hithörande tilltag måste finnas.

¹³Uppfostrares förbud motsvaras senare i livet av samhällets lagar och i livshänseende av Lagen. Barnet måste (liksom husdjur) lära sig iakttaga vissa regler och att överträdelse har påföljd, vanligtvis temporär förlust av förmåner eller skyldighet att gottgöra, när möjlighet förefinns.

¹⁴Fördärlig är tanklösa mödrars vana att godtyckligt förbjuda och sedan tillåta. Därmed förstörs hos barnet den instinkt som är förutsättning för lagförståelse. Varje förbud måste vara väl genomtänkt, förnuftigt motiverat och orubbligt. Lag är lag, visserligen olika på olika nivåer och i den mån förståelse finns för lags nödvändighet.

¹⁵Det är ett fatalt psykologiskt missgrepp att grunda rättsföreställningarna, nödvändiga för ett samhälles bestånd, på religiösa uppfattningar. När livsåskådningen ändras, bortfalla också rättsbegreppen och blir ungdomen offer för allsköns barbarillusioner, för att icke säga kriminalfantasier.

¹⁶Det är förfelat att påtvinga barn metafysiska begrepp, som de senare i livet kunna inse sakna verklighetsunderlag. Religionens läror böra framläggas såsom olika tiders sätt att förklara tillvaron, icke såsom orubbliga dogmer. Ungdomen måste lämnas full frihet att antaga vilka arbetshypoteser som helst. Fakta äro nödvändiga även för arbetshypoteser. Somliga nöja sig med påstådda ”fakta”. De intelligenta kräva ett fulländat system av logiskt och psykologiskt hållbara fakta. De ”historiska fakta”, som religionerna stödjade sig på, kunna icke betraktas såsom oemotsägeliga. Att oräkneliga miljarder individer trott och påstått en sak, är intet som helst bevis. Religiösa dogmer och juridiskt giltiga bevis äro inga bevis. Endast ovederläggliga system äro fullvärdiga såsom arbetshypoteser. De måste lämna enkla, motsägelselösa förklaringar på förut oförklarliga företeelser och på livets mening och mål.

¹⁷På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är en god portion sund skepsis gentemot härskande ideologier i religiöst, filosofiskt och vetenskapligt avseende logiskt sett det enda försvarliga. Därmed är ingenting sagt om vad som i framtiden kan bli möjligt att godtaga.

¹⁸Det har ännu aldrig funnits någon kultur värd namnet i historisk tid (de senaste tolv tusen årens världshistoria, alltsedan Poseidonis sjönk år 9564 fvt). Det har funnits enstaka individer (utbildade i esoteriska kunskapsordnar, ofta lärare för oinvigda) och mindre klaner, som spritt glans över en kortare epok. Men därifrån till nationell kultur var steget långt. Ingen religion har förmått frambringa någon kultur, vars kännetecken är universellt broderskap (men icke ”jämlighet”), tolerans, frihet, sanning och rätt. De ansatser till kultur som finnas ha vi de stora humanisterna att tacka för.

¹⁹Kultur få vi som först i den epok som just tagit sin början. Den s.k. kultur, som vi nu begåvas med, kunna vi utan större skada lägga på hyllan, skulle vi vinna på att låta åka ner i slaskhinken. Endast naturvetenskaperna ge oss verklighetskunskap. ”Kulturvetenskapernas” innehåll faller inom fiktionernas sfär.

7.2 Utvecklingsstadier

¹Monadens-jaget väckes långsamt till medvetenhet genom förnyad kontakt med fysisk verklighet. Och eftersom ny kontakt erfordras för återerinring av förut förvärvad kunskap, bör man kunna inse, hur viktig handledningen av barnet är alltifrån första levnadsåret. Får barnet växa upp i en miljö, allmänt orienterad i verklighetshänseende (icke i härskande ideologier), så har det stora utsikter att uppnå högre utvecklingsnivå.

²På uppväxtstadierna få alla passera upp genom mänsklighetens olika utvecklingsnivåer. Det kan ske mer eller mindre snabbt eller omöjliggöras, beroende på omgivningen: föräldrar, syskon, kamrater, lärare. Befinna sig dessa på lägre stadier än barnet, finns risk för att den inkarnationen aldrig blir vad den kunde ha blivit, en mycket stor risk, rentav ett förfelat liv. Så allvarlig är den obotliga skada okunnigheten, tanklösheten, tyvärr även elakheten kan tillfoga individen på dessa högre, för förvärv av enhetskänsla och perspektivmedvetenhet ömtåliga stadier. Instrumenten (centra) i inkarnationshöljerna för upptagande av de finare vibrationerna i dessa högre molekylarslag kunna genom brutal behandling definitivt petrifieras.

³I dagens demokratiska samhälle, där alla äro "lika" (lika goda och begåvade och tydligen stå på samma utvecklingsnivå), kan man endast beklaga de kulturjag eller humanitetsjag som inkarnera för att hjälpa mänskligheten att finna vägen ut ur illusionernas och fiktionernas mörker.

⁴De som nått högre nivåer, ha icke stora möjligheter att födas in i lämpliga miljöer och få den uppfostran och utbildning som motsvara deras möjlighet till förståelse. De få i regel använda senare hälften av sin inkarnation för att befria sig från de emotionala illusioner och mentala fiktioner som de idiotiserats med under uppväxt- och utbildningsåren av olämpliga föräldrar, lärare och kamrater.

⁵Så mycket angelägnare är det för dem att arbeta på mänsklighetens höjande i mentalt hänseende och framför allt spridande av esoteriska fakta i förnuftiga sammanhang, vilket är enda möjligheten att utbreda sunt förnuft.

⁶Det är högst olyckligt att gamla "själar" (med latent esoterisk kunskap) ska vara tvungna att genomgå vanliga skolor, värnpliktsutbildning etc. Mänskligheten begår därmed ett brott mot sina välgörare och får taga följderna. Man kränker icke ostraffat ädla själar. Och mänsklighetens egen lidandesväg är bevis nog. De som inkarnera (offra sig för att tjäna), ha rätt till annat bemötande. I regel ha de alltid fått bli martyrer. Men så ser det också ut som det gör.

⁷Den begränsade förståelsen hos dem på lägre stadierna utgör ett verkligt problem för dem på högre. Det är först i vår tid detta psykologiska problem börjat inses. Det har varit en av pedagogikens största brister, att man icke insett, att här föreligger ett problem att lösa, att det är den förmågan, som gör pedagogiken till konst och icke till inpluggningsmetod. Att lära folk begripa är något de flesta lärare ännu icke kunna. Men det är den konsten, som fångar elevernas intresse och väcker deras entusiasm för läraren.

⁸Den yngre generationen kan sällan tillgodogöra sig den äldres erfarenhet, även när den yngre har kunskapen latent. Det beror på att det latent i regel väckes till liv endast genom erfarenheterna och dessa saknas. Förståelsen finns visserligen, men önskan att förstå dödas genom att de äldre ej tillmötesgå barnens behov kärleksfullt och i övrigt behandla dem fel, med stränghet eller likgiltighet. Generationerna bli främmande för varandra.

⁹Med kunskapen om utvecklingsstadierna och horoskopets angivande av nyfödda individens utvecklingsstadium kunna föräldrarna lättare följa uppväxande barnets mer eller mindre snabba repetitionskurs av mänsklighetens tillryggalagda utvecklingsväg.

¹⁰I de civiliserade länderna med utvecklat skolväsen, universitet och tekniska högskolor befinner sig väl de flesta inkarnerade på civilisationsstadiet, en mindre del på kulturstadiet och undantagen på humanitets- och idealitetsstadierna. I den mån mänskligheten utvecklas så, att dess ledare inse hylozoikens överlägsenhet såsom arbetshypotes, kommer också undervisningsväsendet att omorganiseras, så att det kan motsvara möjligheten till förståelse av verkligheten hos

dem på olika utvecklingsstadier.

¹¹De som mentalt sett uppnått perspektivtänkandets nivå, kunna då lättare tillgodogöra sig verklighetsforskningens resultat genom en översikt över vetenskapens principer, de fundamentala begrepp inom varje vetenskap som äro erforderliga för att förstå dessas utforskning av verkligheten, dessas metoder och system med uteslutning av förståelsen oväsentliga detaljer.

¹²Ändamålsenlig skolutbildning, som tar hänsyn till barnens möjlighet till medvetenhetsutveckling, förutsätter att psykologerna kunna avgöra barnets utvecklingsstadium. Därtill sakna de ännu alla förutsättningar, framför allt esoteriska kunskapen om de olika utvecklingsstadierna. Med nuvarande testningsmetoder nå de aldrig de latent förmågorna i det undermedvetna. Det har hänt, att man betraktat individer som nått humanitetsstadiet såsom ”mycket obegåvade och olämpliga för fortsatt utbildning”.

¹³De på humanitetsstadiet visa sig ofta ointresserade av skolan, därför att denna ej förmår väcka till liv det som för dem synes väsentligt. Många förbli outvecklade, därför att de icke kunna intressera sig för allt detta, som de redan ha förvärvat. Naturligtvis också ofta därför, att de aldrig få tillfälle till återerinring. Är ett barn ointresserat, så bör man låta det få pröva på allt möjligt för att undersöka, om det befinner sig på alltför låg eller alltför hög nivå. Är nivån hög, så bör man lämna barnet frihet att självt söka sig till rätta och ge det tillfälle till självstudier i de mest olika ämnen.

¹⁴Först ett kausaljag kan genom undersökning av en serie föregående inkarnationer fastställa barnets förutsättningar. Fastställa procenttalet av emotionala och mentala egenskaper och förmågor, tillståndet hos de olika centra i människans olika höljen samt vilka centra som närmast behöva utvecklas, kunna först 45-jag. Det torde framgå av vad som sagts, att pedagogiska utbildningen aldrig kan bli annat än ett experimenterande på måfå, framför allt ifråga om dem på högre utbildningsstadium.

¹⁵Man bedömer barnet efter dess förmåga att lära och säga efter (dess förmåga att ”begripa”) men saknar totalt förståelse för dess förmåga att ”förstå”, när denna ej tar sig påtagliga uttryck (utförsgåvor saknas).

¹⁶Logiska begripandet går från det allmänna till det enskilda, icke tvärtom som vår tids pedagoger tyckas tro, som aldrig förstått begripandets psykologi, vilken filosoferna tyckas ha glömt bort. Detaljerna äro för specialisterna inom varje ämnesområde, icke för dem som vilja tillägna sig kunskapssystemet. Sålänge minnesgenierna betraktas såsom skolans lärdomsljus, komma de som förvärvat perspektivmedvetenhet aldrig att uppskattas till sitt rätta värde.

¹⁷För en tidigare ”invigd” är hela skolutbildningen ett martyrium, en utbildning närmast avsedd för dem i närheten av barbarstadiet. Man förstår, att många vägra delta i dylikt och då också bli bedömda därefter av pedagogerna.

¹⁸Pedagogik och psykologi, som syssla med medvetenhetsaspekten, befinna sig fortfarande på ett synnerligen primitivt stadium. Man kan väl säga, att de i stort sett tillgodose behoven hos den stora massan. Men elitindividerna (de 15 procenten) förbli ”problembarn” och icke sällan ”sorgebarn” (även om det ordnar sig senare i livet).

¹⁹Mellan fjärde och sjunde levnadsåret lär sig jaget i triadhöljet använda organismen med dess eterhölje, mellan 7de och 21sta använda emotionalhöljet, mellan 22dra och 28de mentalhöljet, varefter jaget på kulturstadiet bör kunna influeras av kausalmedvetenheten. I sjätte levnadsåldern (36–42) utformas i regel den världs- och livsåskådning som motsvarar uppnådd utvecklingsnivå och som i de flesta fall blir definitiv för den inkarnationen. Ha de gjorda erfarenheterna framtvingat en revidering av automatiskt övertagen allmänt godtagen åskådning, kan resultatet bli en radikalt ny syn på verkligheten och livet. Inträffar ingen ny ”kris” under nionde levnadsåldern (57–63) har individen nått sin mognadspunkt, varefter Augoeides förlorar vidare intresse för individens utveckling.

²⁰Det är i regel först vid uppnådd femte levnadsålder ($5 \times 7 = 35$), som individen börjar intressera sig för livets mening och mål och vid sjunde ($7 \times 7 = 49$), som han förvärvat erforderlig

livserfarenhet för att kunna bli lärare i livsåskådning. Författarna börja vid för tidig ålder, och därför sakna de möjlighet att göra någon insats i mänsklighetens medvetenhetsutveckling.

7.3 *Lära vi för livet?*

¹De flesta människor, som borde haft tillfälle att utveckla egen reflexionsförmåga, ha aldrig lärt sig skilja på vad de veta och icke veta och lärt sig vänta med sitt omdöme, tills de inhämtat kunskap om verkliga förhållanden. De ha icke bibringats denna fundamentala insikt, ett dråpligt bevis på värdet av den logiska skolning de flesta fått. Att på rak arm kunna lämna förklaring på allt anses i stället vara tecken på allmänbildning. Men så äro också de flestas omdömen idel misstag. På den naturliga motfrågan till alla förklaringar (vad finns det för fakta för det?) skulle de flesta bli svarslösa. Det mesta, som för de flesta är självklart, är (frånsett dagliga erfarenhetens trivialiteter) felaktigt. När mänskligheten kommit till den insikten, har den förvärvat kritiskt förnuft. Det är mycket långt dit.

²De flesta intellektuella äro belättna med det vetande de förvärvat under sin utbildningstid och att få delge andra den uppfattning de kommit till och i övrigt ge uttryck för sin emotionalitets prestationsförmåga. De flesta tyckas ha slutat att lära efter att de slutat skolan. Det är skolans fel, som icke ens lärt dem, att vad skolan avsett att bibringa just är färdigheten att studera på egen hand. Man lär sig utländska språk för att kunna studera de främmande språkens litteratur, icke för att känna sig ”bildad”. Esoterikern ställer helt andra krav på sig själv. Han vill befria mänskligheten från dess mer eller mindre barnsliga eller primitiva illusioner och fiktioner och ge den en fast grund att bygga på, en grund som garanterar säkerhet, visshet, vidgat perspektiv och livstillit. I alla händelser vill han icke bidra till att förstärka härskande ideologier utan visa vägen ut ur labyrinten. Han vill icke leva på att tillgodose folks sensationsbegär eller förytligande förströelsebehov. Han frågar icke efter pengar eller berömmelse utan väntar sig snarare världens löje och hån, som är alla pionjärens lott.

³Även om historien till stor del är fikcionalism, är det dock i denna ”andliga atmosfär”, som de bildade leva och som man bör känna till, om man vill förstå de betraktelsesätt som härleda sig från historien. Man får antaga, att skolutbildningen sörjer för att människorna kunna orientera sig i nutiden. Men endast esoterikern har möjlighet att gå därutöver, och även om man icke kan förutse, hur de maktavande ställa det för oss alla i omedelbara framtiden, kan esoterikern förbereda sig för livet i framtida inkarnationer för att möta detta väl rustad.

⁴Esoterikern lever sitt eget liv i ideernas värld. Livet i fysiska världen, i emotionala illusionernas värld och i mentala fiktionernas värld kan icke längre fångsla hans uppmärksamhet, även om det utgör hans verksamhetsfält ifråga om tjänandet av mänskligheten. Denna hans verksamhet är i stort sett destruktiv, enär hjälpen mestadels består i att befria människorna från deras av omgivningen påtvingade betraktelsesätt. Uppbyggande är den såtillvida, som den vill ersätta fiktionerna med verklighetsbegrepp.

⁵För en esoteriker är det mesta, som läres i nuvarande skolor och lärdomsanstalter, slöseri med tid. De nuvarande skolmetoderna passa för individerna på civilisationsstadiet. Däremot äro de fatala för dem på humanitetsstadiet, ty de idiotisera sunda förnuftet genom att påtvinga humanisterna allsköns illusioner och fiktioner, som många sedan aldrig kunna frigöra sig ifrån. Den enda kunskap, som ger verklighetskunskap om åtminstone en del av fysiska världen, är naturvetenskapen. De gamles kunskap (esoterikern) finns ej att få i litteraturen, vilken i den mån den innehöll något av värde meddelade detta i symbolisk form.

⁶Det är viktigt att veta för den som börjar studera esoterik, att risk finns att mycket blir missuppfattat och senare måste rättas. Detta beror på att begripandet går från det allmänna till det enskilda och att man icke fattar detaljen rätt, förrän den insatts i sitt rätta sammanhang. Detta är en pedagogisk princip, som moderna pedagogiken glömt bort. Den börjar med detaljerna, och det hela blir ett minnesvetande om detaljer utan verklig förståelse. Det är detta, som gör moderna

undervisningen så olidlig för dem som ha vetandet latent och instinktivt kräva att få veta meningen med detaljerna, innan de kunna intressera sig för dessa.

⁷Akademikerna tyckas anse, att endast doktorer, docenter, professorer begripa något och ha rätt att uttala sig om teologiska, filosofiska och vetenskapliga problem. Esoterikern har motsatt uppfattning. Akademisk bildning är snarast idiotisering ifråga om insikt i och förståelsen för verklighets- och livsproblemen. Universitet äro fackskolor, och andan är skråväsen. Med den utbildningen når ingen idévärlden eller kommer i förbindelse med planethierarkien.

⁸Människorna bedja om det som de måste själva förvärva. De bedja om "ljus" (kunskap), som de icke kunna mottaga, kunskap som de endast kunna missbruka. Liksom man i skolan icke kan lära dem i lägre klasser vad som läres i högre, så också i livet. Den som icke förvärvat förmågan att förstå, kan icke mottaga utan missförstår, varpå härskande ideologier äro bevisen. Det ljus de fått ha de gjort till mörker. Kunskapen ha de antingen förvrängt eller missbrukat. Ett är säkert. Ingen behöver be om "mera ljus". Det flödar för dem som kunna se. Och de blinda ha ingen nytta av ljuset.

7.4 Den försummade livskunskapen

¹Fortfarande tycks skolundervisningen bestå i att proppa fullständigt onödiga fakta i ungdomens hjärnor. Fortfarande är minnesgeniet det verkliga skolsnillet. De verkliga begåvningarna med latent livsförståelse, de som ha svårt att minnas alla detaljer, svårt att redogöra för vad som står i boken, svårt att rabbla upp sin minnesläxa (som de vanligtvis glömt), ha inga utsikter att konkurrera med "skolbegåvningarna".

²Hur ofta möter man icke senare i livet individer, som tillhöra såväl kulturstadiet som humanitetsstadiet och som kunna tala om, hur "svårt" de hade det i skolan, vilket martyrium hela skolgången varit, att de av lärarna bedömdes såsom obegåvade, hopplösa fall, knappt kunde bestå examensproven.

³Vad ska dessa, som är tiotusentals inkarnationer äldre än sina skolkamrater, med allt det livsodugliga skräp som läres i skolorna och som alla skynda sig att glömma så fort de avlagt sin studentexamen? Vad hade de för nytta av att lära sig vad man förr ansåg, hur man förr bar sig åt i livet, vad man nu har för missuppfattning om de flesta livsföreteelser?

⁴Rensa ut larvet och lär barnen vad de behöva veta, när de komma ut i livet! Det är något helt annat än det vetande som varje ämneslärare anser livsviktigt. Som det nu är, stå de handfallna inför de uppgifter som möta dem, när de ska orientera sig i samhällslivet. De äro fullproppade som lexikon med livsodugliga fakta och begå misstag på misstag. Den gamla frasen "vi lära icke för skolan utan för livet" är typisk för dessa pedagoger, som aldrig lärt känna livet. Annars skulle de icke ha "proppat i ungarna" sådana onödigheter.

⁵I skolan skall inhämtas verklighets- och livskunskap. Men vad det betyder ana ännu icke pedagogerna, utbildade efter urvuxna skolastik- och kineserimetoder. Hela skolväsendet skulle behöva radikalt förändras. Men var finns mannen? Någon kommitté lyckas aldrig.

⁶Pedagogerna ha all anledning att fundera över, varför kunskap icke medför visdom, varför människorna icke ens lärt sig att friktionsfritt leva samman. Det är betecknande för desorienteringen, att de icke insett vikten av dessa problem. Man tycker annars att frågan, hur man lär sig leva, borde vara av fundamental betydelse. Det gäller icke i första hand att proppa i ungarna en massa fakta, som de kunna varken förstå eller använda. Barnen ha för övrigt mycket lättare att fatta livsperspektiven (de äro "gamla själar") än pedagogerna, som drunknat i sina faktasamlingar utan större sammanhang.

⁷Vilket utvecklingsstadium barnet har uppnått och hur man skall hjälpa det att uppnå närmast högre, är två frågor som framtidens pedagoger komma att anse väsentliga.

⁸Överskattningen av intellektets betydelse i livshänseende har medfört motsvarande underskattning av emotionaliteten, som är ojämförligt viktigare. Det är bemästrande av det

emotionala, som gör individen till ett helgon och som löser alla de problem, som göra människorna olyckliga, besvikna på livet, missnöjda med det mesta, hjälplösa i ensamhet och övergivenhet. Finge barnen lära sig hithörande mycket enkla läxor, så skulle livet te sig annorlunda för dem, medan de nu ofta hamna i pessimism, livsleda (för att icke säga livsångest) och människoförakt.

⁹Livet är en skola, i vilken de flesta bli underkända, då de med livsförståelse skulle kunna bestå provet med glänsande överbetyg. Vi äro här för att utveckla våra olika medvetenheter, så att de kunna lösa våra personliga livsproblem.

¹⁰Felet med de flestas inställning till andra är att de icke sätta sig in i deras livssyn. Människornas livssyn är i stort sett betingad av utvecklingsnivå och livsöde. Den som vill hjälpa människorna med deras livsproblem, måste kunna bortse från egen uppfattning och försätta sig i dens åskådning som skall hjälpas. Han blir icke hjälpt med att påtvingas en åsikt, som han icke kan förstå och alltså icke kan betjäna sig av. Det är därför fanatikern är oduglig som hjälpare. Han har ett ofelbarhetsrecept, som är det enda saliggörande.

¹¹Den vise tar människorna sådana de äro, försöker icke göra om dem, icke rätta dem, icke begära något av dem utöver deras möjlighet till förståelse. Det är ett fatalt misstag att bedöma andra efter sig själv. Vi äro alla olika på grund av varje individs unika egenart, olika utvecklingsväg, olika departement, olika horoskop, olika utvecklingsnivåer, olika uppväxtmiljö, familj, kamrater, olika livserfarenheter i de flesta avseenden och olika uppfattning av upplevelsorna. Ju längre individen genom bearbetning av sina erfarenheter fortsätter att utvecklas, desto mer "individualiserad" blir han.

¹²Förståelse av andras individualitet är resultat av tillgivenhet, deltagande, önskan att förstå för att kunna hjälpa, alltså resultat av studium under längre tid. Bedömning efter "första intryck", efter de vanliga schablonerna, vittnar om den härskande groteska livsokunnigheten.

¹³Möjligheten till förståelse ligger i att det "enskilda finns i det allmänna". Men då måste man också ha förvärvat detta "allmänna".

¹⁴I liv efter liv göra vi om samma misstag igen, tills de tusentals likartade erfarenheterna samlats till en fond så omfattande, att den kan yttra sig såsom instinkt. I varje nytt liv kunna vi begå vilken dumhet som helst. Men är erfarenhetsfonden stor nog, gör man icke om igen samma slags dumhet i samma liv. Det är den insikten, som formulerat det annars barocka ordspråket: "en gång är ingen gång".

¹⁵Det är genom misstag vi lära. Det är också den "metoden" planethierarkien använder. Den försätter individen (och ju högre nivå desto oftare) i lägen, där han tvingas använda sina emotionala och mentala förmågor till det yttersta. Lyckas han med dessa prov, så blir det nya. Misslyckas han, så visar det bara vad som felas i utrustningen. Det sataniska i härskande teologien är att alla dessa mer eller mindre oundvikliga misstag betecknas såsom oförlåtliga synder, värda evigt straff. Att dylikt ännu kan godtagas, visar mänsklighetens mentala utvecklingsnivå.

¹⁶Det är viktigt att i stället för de teologiska fiktionerna och moralisternas svammel folk får lära sig vad som menas med kärlek och hat. En analys av vad som ligger i de två emotionala grunddrifterna (attraktion och repulsion) skulle klargöra vad som bör uppammas och motarbetas.

¹⁷Människans s.k. kärlek till gud och nästan är emotional attraktion. Dylik är nödvändig, ty den är drivkraften i ädla handlingar. Men det räcker icke för att handla vist, icke en gång för att handla klokt. Kärlek utan insikt, utan förmåga av omdöme, har varit orsaken till otaliga och de mest otroliga dårskaper och vållande till oändligt mycket onödigt lidande för alla parter. Särskilt ifråga om uppfostran är den ofta grunden till förfelade liv. Kärlek måste vara förenad med vishet. I annat fall kan den bli fatal.

¹⁸Alla ha rätt till egen uppfattning. Men det betyder icke (vilket somliga sofister à la Protagoras anse), att allas uppfattningar äro lika riktiga. Tvärtom äro de flestas uppfattningar om det mesta felaktiga: överensstämja ej med verkligheten. Tydligast visar sig detta i barnens uppfattningar. Människornas uppfattningar undergå en ständig förändring. Äro alla dessa lika berättigade, lika

förnuftiga? Det är denna missuppfattning, som gör att kritik ogillas. ”Man skall vara snäll” och låta barn och idioter få hållas, få öva skadegörelse i allt större utsträckning.

¹⁹Det är viktigt att finna sin rätta plats i yrke och samhällsliv. Annars bli anlagen förkrympta och känner sig människan oduglig. Att finna sin rätta sociala och kulturella miljö är också viktigt. Äktenskap, som ingår av en nyck (förälskelse), drar kanske in individen i en förkvävande miljö, ty man gifter in sig i en släkt, som alltid tror sig ha rätt till anspråk.

²⁰Det är många fatala livsmissstag, som människorna i sin nästan totala verklighetsokunnighet begå.

²¹De tro, att livets mening är nöje och njutning, att vi äro här för att ”roa” oss. De som så tro få lära sig något annat.

²²Slöseri med allt och alldeles särskilt med naturens tillgångar är utmärkande för vår tid.

²³Vetenskapsmän anställas i laboratorier för att ständigt försämra kvaliteten på alla industriprodukter i stället för att förbättra den.

²⁴Vi uppleva ”proletariatets diktatur”. Arbetarna arbeta om och när det passar dem och fordra orimlig betalning för enklaste arbete.

²⁵Uppfostrare ha i alla tider givit ungdomen goda råd för att till sin häpnad finna, att de unga aldrig följa dem. De unga ha sett, hur de äldre följt dem och vad resultaten blivit.

²⁶Det kanske kan väcka dem att tänka själva, om de få några sammanfattningar av visa och livserfarna människors syn på mänskligheten. Att studera dessas erfarenheter, i regel mycket dyrköpta, kan bespara dem många bittra upplevelser.

²⁷Anförtro dig aldrig åt någon! Du vet aldrig, om han ej en gång kan komma att missbruka förtroendet.

²⁸Kan du icke tiga med en hemlighet, så begär icke, att någon annan skall kunna det!

²⁹Tala aldrig illa om dig själv, ens på skämt! Andra tro det alltför gärna.

³⁰Tala aldrig illa om någon! Förr eller senare kommer det fram, och du får ytterligare en hemlig fiende.

³¹Den som talar illa om någon, kan du aldrig lita på att han ej kommer att tala illa om dig.

³²”Ena hälften av all levnadsvishet består i att ingenting säga och ingenting tro. Andra hälften i att varken älska eller hata.” (Schopenhauer)

³³Så snart något emotionalt kommer med i det mentala, blir det mentala förfuskat.

³⁴Försök aldrig att övertyga andra! Du lyckas aldrig, även om de förefalla övertygade.

³⁵Endast det som ingår i egen erfarenhet, kan man fullt förstå. Allt annat är trots allt något ovisst.

³⁶Det viktigaste vid bedömning av människor är att fastställa deras utvecklingsstadium, som icke har något att göra med deras lärdom.

³⁷Förståelse är summan av egen livserfarenhet i förflutna liv.

³⁸Tig om dig själv, om dina åsikter!

³⁹Konsten att lyssna är en av de viktigaste. Därmed får man andras kunskaper till skänks och vinner deras sympati.

⁴⁰Visa aldrig något misstroende mot någon, ännu mindre överlägsenhet, nedlåtenhet eller förakt! Därmed skaffa sig de flesta otaliga fiender utan att förstå hur och beklaga sig över att vara missförstådda.

⁴¹Ett gott ”råd” till både unga och gamla: Överskrid aldrig gränsen till andras privatliv! Envar har rätt att få ha sitt liv i fred för andras inblandning, andras nyfikenhet. Kritik är berättigad endast ifråga om relationerna mellan individerna, alltså när samhället kommer med som berättigad part.

⁴²Moral är individens egen sak och måste skiljas från seder, bruk, konventioner och stiftad lag.

7.5 Mål och metoder för barnuppfostran

¹Uppfostrans mål är att möjliggöra för individen att fylla sin livsuppgift och utveckla sin medvetenhet.

²Barnen "civiliseras" genom att deras "instinkt" får den riktiga inriktningen mot alltings lagenlighet och allas okränkbarhet.

³Ikke hindra och förkväva utan hjälpa livet i dess individuella gestaltning. Lära barnen inse det stora misstaget i att förakta och döma.

⁴Barnet genomlöper under uppväxttiden sina föregående livs utvecklingsstadier: fysiskt, emotionalt, mentalt. Denna repetition, som har olika längd, kan hämmas till skada för barnet. Ju mera friktionsfri den förlöper, desto bättre.

⁵Endast den är vis nog att handha uppfostran, som insett betydelsen av livslagarna för frihet, enhet, självförverkligande och skörd eller omedvetet tillämpar dem.

⁶Självbestämtheten skall ikke uppmuntras i skolorna. Barnen ska läras inse, att de befinna sig på lärostadiet och att man ikke bildar sig en färdig åsikt, sålänge man lär. Att uppamma lillgamlas auktoriteter är just att utbilda dogmatiker. Den som har en färdig åsikt, slutar söka, slutar intressera sig för den alltid framför oss liggande serien olösta problem.

⁷Rättsuppfattning måste bibringas alla. De som ikke lärt sig lyda uppfostrare, sakna förståelse för lag, lära sig ikke respektera andras rätt. Omdömeslösa och hänsynslösa måste med förnuftiga och humana lämpor effektivt bibringas hithörande "kategoriska imperativ". Självsväld upphäver frihet.

⁸Ingen bör bibringas begrepp, som tillhöra en högre nivå, som han ikke kan äga förståelse för. Dyliga missgrepp medföra endast förakt, minskad respekt.

⁹Man bör vara mycket varsam i uppställande av förbud. Men har förbud uppställts, måste det betraktas såsom kategoriskt imperativ, vilket ikke får utan påföljd åsidosättas. "Bestraffningar" böra ha naturlags karaktär. De bästa torde bestå i indragning av medgiven frihet, rättighet, befogenhet, förmån samt gottgörelse i någon mån. Allt sådant som innebär kränkning av personligheten (hån, förlöjligande, nedvärdering, förakt etc.) eller injagande av fruktan är olämpligt. Rättsuppfattningens utveckling sker successivt och måste börja på lägsta nivån. Först måste förståelse och respekt för lag bibringas. Saknas förståelse för naturlags obönhörliga orubblighet, blir varje rättsuppfattning byggd på föreställningen om maktens godtycke och därmed undergrävd.

¹⁰Ju snabbare denna förståelse och respekt visar sig, desto större frihet måste beviljas, ty desto större rätt till frihet visar sig individen äga. I uppfostran, särskilt massuppfostran, kommer man aldrig ifrån privilegier för de berättigade. Talet om jämlikhet och allas lika rättigheter är ett av livsokunnighetens otaliga misstag och missgrepp. Varje rättighet måste av individen själv förvärfvas. Ingen rättighet utan skyldighet och ansvar. Upphävs denna sociala grundlag, blir resultatet förr eller senare samhällsupplösning.

¹¹Rättsuppfattningen är den viktigaste av alla slags uppfattningar, den fundamentala för lagstyrt samhälle. Den måste om ikke förr – ifall föräldrarna visat så stor livsokunnighet och oförmåga – bibringas i skolans lägsta klass. Barnen måste bibringas insikt i samhällslags nödvändighet och respekt för de lagar de kunna förstå. Och några andra borde knappast behövas, om respekt för andras rätt samtidigt inskräpts.

¹²En verklig pedagog vet instinktivt, hur detta skall göras utan att behöva tillgripa nesligt våld eller brutala psykologiska metoder. Han vet hur han skall väcka känslan av självrespekt och självansvar och hos klassen kollektivt ansvar. I en skola med den rätta "skolandan" skall ej ens enskilda läraren behöva ingripa utan disciplin, laglydnad vara samtligas gemensamma plikt. Alla svara för alla. De i många fall oförnuftiga skollagarna kunde då också avskaffas. Man skall ikke stifta skollagar för de "sämsta elementen". De böra individuellt vid förseelse bibringas riktiga uppfattningen.

7.6 Barnuppfostran

¹Barnets första levnadsålder är en repetition av mänsklighetens utveckling på barbarstadiet. Barn äro lika mycket som individer på barbarstadiet i behov av anvisningar och handledning. Med förnuftiga lekmetoder kunna de snabbt civiliseras i 5–7-årsåldern.

²Individens medvetenhetsutveckling uppvisar generellt sett tre faser: instinkt intill 14 år, förstånd intill 21 år, förnuft till 35 år. Uppfostran består i att leda instinkten i rätt riktning. Det är en sak föräldrarna i stort sett ha försummat. Och därför har barbariet ohämmat fått florera. Barnen ha fått växa upp som vildar med instinkten att gränser saknas för eget godtycke och att allt skall vika för ohämmade självsvaldet.

³Hur ska moderna föräldrar kunna uppfostra sina barn, när de själva aldrig blivit uppfostrade och icke förstå, vad som menas med uppfostran och hur nödvändig denna är? Man kan tillägga, att de kurser, som anordnas för att lära föräldrar uppfostra sina barn, ledas av inkompetenta lärare, som äro fullproppade med totalt förfelade psykologiska dogmer.

⁴Det finns många exempel på att mycket skickliga pedagoger visat sig vara inkompetenta uppfostrare. Att kunna undervisa är en sak; en helt annan är att kunna handleda; det är två helt olika psykologiska områden.

⁵”Barnen äro guds änglar.” Okunnighet som vanligt. Barnen äro gamla individer med tiotusentals inkarnationer bakom sig. Riktigt grepp på uppfostran få pedagogerna först, när kunskapen om reinkarnationen fått genomtränga hela det pedagogiska betraktelsesättet. Barnens latent egenskaper bli snart aktualiserade och göra sig gällande.

⁶Man kan utgå ifrån att barnet befinner sig på samma utvecklingsstadium som föräldrarna. Undantag förekomma givetvis, beroende på föräldrarnas eller barnens ”skörd”.

⁷Endast kausaljag kunna bedöma det individuella fallet: utvecklingsnivå, inkarnationens mening, eterhöljets beskaffenhet med därav följande anlag. Släktarvet är av betydelse, icke enbart arvet från föräldrarna. (Sådd att skörda förblir en oåtkomlig faktor.) Miljöns betydelse alltifrån första barnåret har ännu alltför litet utforskats med hänsyn till instinktiva tendensen till efterrapning och eftersägande. Okloka föräldrars vana att tala illa om andra i barns närvaro har ofta beklagliga följder.

⁸På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är procenttalet av dåliga egenskaper i regel större än procenttalet av goda, vilket gör att de dåliga lättare väckas till liv hos barnet genom de äldres föredöme utan att de äldre kunna inse detta.

⁹Att vara barn är för de flesta en oerhörd påfrestning, alldeles särskilt att icke bli rätt förstådd.

¹⁰Barnens uppfostran består i att lära dem vad de icke få göra: icke döda (?), icke stjäla, icke bedraga, icke ljuga, icke förtala etc. Men få de lära sig vad de böra göra? Det är viktigare, ty veta de det, så behöva de inga förbud. Det drar man sig för att säga, ty dels veta föräldrarna det knappt själva, dels handla föräldrarna icke efter vad de veta. Längre har mänskligheten icke kommit. Man förstår Diogenes, som gick omkring på marknadstorget med en tänd lykta och letade och på frågan, vad han letade efter, svarade: ”människor”. Var finnas de?

¹¹Det är ett av de bästa bevisen på pedagogers oförmåga av förståelse för mänskliga psyket, att de icke inse, att apinstinkten är människans primära och fundamentala instinkt: att automatiskt och omedvetet taga efter, säga efter, vad hon ser, hör, uppfattar. Det sjunker direkt ner i det undermedvetna och gör sig förr eller senare spontant gällande i människornas reaktioner och även betraktelsesätt.

¹²De flesta ge motståndslöst efter för sina impulser; fysiska, emotionala, mentala. Modern uppfostran går rentav ut på att ge efter för dessa; det största psykologiska misstag människan kan begå. Med eftergivenhet för fysiska impulser får man mördare, förbrytare av alla slag; från början oavsiktliga, sedan tendens. Med eftergivenhet för emotionala impulser får man sårande tilltal, skvaller och förtal etc. Med eftergivenhet för mentala impulser får man allsköns hugskott. Först

när mänskligheten uppnått emotionala attraktionsstadiet, kan man överlåta åt medvetenheten att vara spontan, därför att impulserna då födas ur enhetstendensen. Och först när man insett mänsklighetens okunnighet om verkligheten, blir man spontant skeptisk mot infallens riktighet och prövar dem genom att fråga sig, vad man har för fakta såsom grund för godtagandet.

¹³Denna ”slapphet” i uppfostran beror på att människorna börja inse sin livsokunnighet och icke veta vad som är psykologiskt riktigt: en följd av den allmänna psykologiska desorienteringen efter upplösning av gamla livsodugliga konventionssystemen.

¹⁴Omdömeslösa och tanklösa (tänkande på grund av impulser) som de flesta äro, kunna de icke skilja på ”åsikter” (personliga uppfattningar) och ”allmängiltiga erfarenheter”. En sådan enkel regel, som att aldrig tala om andra människor i barns närvaro, kan man knappast lära föräldrar. Barn tro på allt skvaller, och det sitter i till döddagar, ifall de icke börja reflektera över föräldrarnas dumheter.

¹⁵Det finns mödrar, som äro så rädda för att ”förlora sina barns kärlek”, att de göra vad de kunna för att förlora den. Fruktan är ingen vishetskälla. För övrigt rör sig själva tanken med en illusion. Frågan är om barnen alls äga förmågan att älska. För det måste de ha nått högre emotionalstadiet.

¹⁶De som icke älska barn, borde icke skaffa sig några och passa icke till lärare. Men hur många föräldrar och lärare ha tänkt på den saken? Hur många av dessa duga till uppgiften? Ha de alls tänkt på att det finns något som heter ansvar?

¹⁷Det finns en närbesläktad sida av saken. De som vägra att föda och fostra barn, därför att det är för påkostande, bli visserligen återfödda men det blir icke i någon högre ”kast”. Att vägra påtaga sig ansvar har sina konsekvenser. Ingen kan undgå ansvar för vad den gör eller underlåter. Folk borde verkligen taga reda på livslagarna, ty de verka bestämmande i deras framtida inkarnationer.

¹⁸Ha vi rätt att utsätta någon för ett prov, som vi inse övergår dennes förmåga? Det är en fråga alla slags uppfostrare borde reflektera över.

¹⁹Två saker måste varje uppfostrare bibringa barnen: lags ofrånkomlighet och att aldrig inkräkta på andras rätt.

²⁰Det viktigaste i uppfostran är att bibringa förståelse för lagen. Detta uppnås bäst genom så få föreskrifter som möjligt. Men de som finnas måste hävdas. Konsekvens och bestämdhet erfordras. Att vänlighet är nödvändig, om barnets bästa anlag ska utvecklas, borde ej behöva sägas. Det är svårt att uppfostra barn. Och det beror på föräldrarna. Det är föräldrarnas fel, om barnen lära sig ljuga och förstålla sig. Ouppfostrade föräldrar kunna icke fostra barn. Och de flesta vuxna äro illa uppfostrade.

²¹Den som icke lär sig lyda, förvärvar vanvördnad och förakt för allt vad auktoritet, överhet, lag heter och är redan därmed potentiell lagbrytare. ”Modern” uppfostran leder i sina konsekvenser till samhällsupplösning. Gamla uppfostringssystemet, som med hård behandling ville bibringa de unga rättsbegrepp, innebar ett vädjande till våldet i strid mot frihetslagens riktiga rättsuppfattning. Bästa sättet att bibringa de unga rättsbegrepp är kärleksfull auktoritet: vänlighet, konsekvens, bestämdhet och vädjande till egna omdömet. Primitiva rättsbegrepp kunna alla bibringas, emedan de finnas latent hos alla även på barbarstadiet. Vänlighet utan bestämdhet, godhet utan lag, leder till självsvald och godtycke.

²²Uppfostran är uppfostran till ansvar, till självansvar och är icke avslutad, förrän den insikten är klart medveten. Individens är en ansvarig medlem i ett samhälle, avsett att erbjuda alla möjligheter till fortsatt utveckling. Detta omöjliggöres i ett laglöst samhälle. Det är juristernas sak och icke prästernas sak att bibringa de unga kunskap om lagar, nödvändiga för ett friktionsfritt samhällsliv. Juristen har felats i modern skolundervisning. Det är icke religion barnet behöver utan en social fostran, som gör det till en lojal, laglydig, ansvarsmedveten medlem av samhället. Det finns andra sätt att lära barnet inse, att det ej bör mörda, stjäla, bedraga, förtala etc. än genom s.k. guds bud. De äro helt enkelt nödvändiga förutsättningar för en samhällsorganisation, för att

ett samhälle skall kunna bestå. "Land skall med lag byggas." Den lagen är borgerlig lag, och därtill behövas inga "guds bud", som man förkastar, när man tvivlar på guds existens. Det är denna sammankoppling av lag och religion som verkat förödande. Mose lag var enda sättet att bibringa ett primitivt folk rättsregler. Men det var en uppenbar förfalskning att kalla dessa regler för guds bud. Gud utfärdar inga förbud. Gör barnet till en laglydig medborgare, så vinner det guds gillande!

²³Fostrans mål är att odla organismen så, att den blir sund, kraftig och harmonisk; att odla känslolivet så, att individen älskar allt ädelt och vackert, att han sympatiserar med andras glädje- och sorgeämnen, att han inspirerar sin omgivning till tjänande liv, tills han älskar dem som äro äldre som sina föräldrar, sina jämnåriga som bröder och systrar och dem som äro yngre som sina barn, att han med glädje offerar sig för en stor sak eller för de värnlösa; att odla tankelivet så, att det blir i stånd till självständigt omdöme eller åtminstone förnuftigt omdöme.

²⁴Målet för människan är att bli ett kausaljag och övergå till femte naturriket. Men medlet att nå målet är att aktivera mentala medvetenheten. Detta gör envar på sitt sätt. I alla händelser är det ingenting som angår andra. Moralisterna tro sig ha rätt, taga sig rätt att klandra andra, döma andra. Det är ett av människans största misstag. Det kränker en av de särskilt i människoriket viktigaste livslagarna: frihetslagen, som ger envar rätt att tänka, känna, säga och handla som han vill inom gränserna för allas lika rätt. Det är dessa gränser, som uppfostran måste klargöra för barnen.

²⁵I alla händelser är frihet i alla avseenden en nödvändig förutsättning. Alla frihetskränkande tendenser i politiskt, socialt, ekonomiskt hänseende strida mot Lagen. Det är kanske den första läxa mänskligheten har att lära. Det axiomat gäller även barnuppfostran. Den moderna uppfostran har gjort bankrutt. Det är dock icke principen det varit fel på, utan tillämpningen, som gjorts helt utan förnuft. Uppfostrans ansvar ligger i att barnen uppfostras, bibringas kunskap om verkligheten och livet, om naturlagar och livslagar. Modern uppfostran är ingen fostran alls. Barn befinner sig på barbarstadiet och ha att under uppväxtåren genomlöpa de utvecklingsnivåer de avverkat i föregående inkarnationer. Myndighetsålder motsvarar alltså i verkligheten återerövring av latent insikt, återförvärv av de latent egenskaper och förmågor som det nya livet avser att vidare utveckla.

²⁶Det finns ett ofelbart tecken på förfelat uppsåt eller mål, misslyckad metod etc., och det är kränkningen av frihetslagen, icke minst i politiska livet. Att gentemot dem som ännu icke insett lags nödvändighet, uppfostran måste tillgripas, är en helt annan sak. Men då skall det också vara ändamålsenlig pedagogik och inga bestraffningsmetoder, som alltid äro förfelade. Gentemot verklig ondska hjälpa inga metoder. Men en sådan företeelse är mycket sällsynt och hör snarare under rubriken "besatthet".

²⁷Barnet bör få växa upp i en atmosfär av kärleksfull förståelse, tålmod från föräldrar och syskon och ordnad verksamhet. Moralisterna fördärva barnets rättsuppfattning med sina omotive-rade bud och förbud i stället för att klargöra, att det verkligt orätta är intrång på andras rätt för att tillskansa sig oskäligen fördelar. I en anda av förståelse försvinner fruktan, och därmed får barnet möjlighet att förstå.

²⁸Moralism är krav. Människan får icke vara sig själv utan skall vara något annat. Alla krav äro livsfientliga, emedan de kränka frihetslagens självbestänningsrätt. Människan skall enligt moralen vara sådan, som seder, bruk, konventioner, härskande religion eller ideologi föreskriva, tänka och känna som alla andra. Annars är hon misslyckad och fördömd. Dessa yttre krav bli omärkligt till inre krav, så att hon hela livet går omkring med sjukt samvete och repet om halsen. Men gentemot opåkallad pjoskpedagoja må påpekas, att ju lägre utvecklingsnivån, desto mindre förmågan att använda förnuftet. Och barn måste läras förstå Livet och Lagen, innan de släppas lösa. Annars finns risk att de utvecklas till godtyckets despoter och samhällsgangsters.

²⁹Lära barnen "frukta" gud är att lära dem hata honom. Man kan icke älska den man fruktar. Respekt kan vara antingen fruktan eller vördnad. De som frukta den straffande makt som kan för-

döma, gå hela livet omkring med damoklessvärdet över huvudet.

³⁰Ibland kan man få höra ungdomar säga, ”jag har inte bett att få komma hit till denna världen”. Då kan man svara: ”Det är just vad du har gjort. Annars vore du inte här. Vad du säger vittnar om att du icke begriper den saken och att du icke förstår, vilket stort offer dina föräldrar gjort som låtit dig få komma hit. Passa dig, så att du icke nästa gång föds bland hottentotterna! Var glad för att ha fått förnyade tillfällen att lära känna livet! Det är en sak du i alla fall blir tvungen till genom otalet inkarnationer, som du aldrig kan undgå.”

³¹Den moderna uppfostran undviker att uppamma vördnad för föräldrarna. Men den känslan är av stort värde för barnen. Det är en ädel egenskap, nödvändig för uppnående av kulturstadiet.

³²Det är svårt misstag av barnen att klandra föräldrarna för medfödda fysiska defekter. Barnen infödas just i sådana familjer för att ärva dylika defekter (enligt skördelagen).

³³Barnen visa sällan tacksamhet mot sina föräldrar för allt de gjort för dem. Kanna de icke läras inse, att föräldrarna göra stora offer för barnen? De bereda individerna möjlighet att fortsätta sin avbrutna medvetenhetsutveckling, göra nya erfarenheter för att lära av dem, möjligheter de flesta försumma att använda på rätt sätt. Föräldrarna ha oändligt besvär och otaliga bekymmer för sina barn. Till tack få de såsom far- eller morföräldrar tjänstgöra såsom barnvakter och i övrigt känna att de kunna undvaras.

³⁴Tacksamhet är ingen egenskap man får till skänks. Den måste förvärfvas genom känslor av beundran och tillgivenhet.

³⁵Människorna leva sitt liv som andliga apor, inspelnings- och uppspelningsapparater, utan att försöka själva tänka egna tankar. Allting är eftersägande. Man måste mata dem med tankar, ty tänka dem själva bry de sig icke om, även när de skulle kunna göra det. De ha ingen uppfattning av livets ekonomi, om de tro att moderns lidanden och besvär med barnen, föräldrarnas uppoffringar etc. äro till för att barnen ska bli andliga robotar utan att lära något av livet och därmed kasta bort den ena inkarnationen efter den andra.

³⁶Så okunniga som människorna äro om verkligheten och livet, så inympade alla bli från barndomen med livsokunnighetens illusioner och fiktioner, måste livet bli en enda lång serie av besvikelser. Ingenting stämmer med det man får lära. Allting är ju så annorlunda. Kloka föräldrar och lärare lära barnen inse detta. Den som icke väntar sig något av livet, slipper ifrån alla dessa besvikelser, som förbittra de flestas liv. Alla visa i alla tider ha kommit till insikten, att när livet är som bäst, är det ”arbete och möda”. Ju fler behov vi skaffa oss, ju mer vi komplicera livet, desto svårare blir det att leva ändamålsenligt. Ju större behovslösheten, desto enklare och lättare. Något mer livsförvänt, än illusionen att livets mening är att leva ett behagligt liv i lyx och nöjen, finns inte. Livets mening är utveckling, allas utveckling, ty vi äro alla beroende av varandra, och alla efterblivna bli ett hinder för gemensamma utvecklingen, ett ständigt hot mot såväl civilisation som kultur. Det borde vår tids konvulsioner ha lärt oss, omstörtningar, som fört mänskligheten till förintelsens brant.

7.7 Mål och metoder för skolutbildningen

¹Riktiga skolutbildningen består i att lära ungdomen ändamålsenligt bruka sitt förnuft, att lära den tänka själv, icke att proppa minnet fullt med fakta, lättillgängliga i uppslagsböcker. Det är förbluffande litet som behöver ”pluggas in”, när barnen fått lära sig var de ska inhämta fakta. En orientering över existerande litteratur inom olika ämnesområden är nödvändig. En lärarens förnämsta uppgift är att väcka intresse för självstudier. Det är självverksamheten, som ger bestående behållning, och den motverkas genom nuvarande passiva ”inmatningsmetoden”. Lärarens uppgift är hjälp till självhjälp.

²Samhället fordrar examina, intyg på att individen äger erforderliga kunskaper. Detta är ofrånkomligt. Men många tyckas tro, att examina äro nödvändiga för egen utveckling, vilket är stort misstag. Den utbildning man skaffat sig på egen hand är oftast mycket mer ändamålsenlig,

när man bedriver studierna systematiskt. Man slipper så mycken onödig läsning, som följer med kravet på examina och som man sedan icke har ringaste användning för, vare sig i livet eller för livsförståelsen.

³Det är icke vad man ”proppar i sig” av osmältbar föda, som är av betydelse, utan vad man behöver i näringshänseende. Och detta gäller även ”andlig” spis. Det är av större vikt att man grundligt tillgodogör sig ett betydande verk än att man läser hundra flyktigt. Sådana böcker, som man aldrig ”blir färdig med”, äro de enda, som man behöver ha på sin bokhylla. Vid varje genomläsning har man fördjupat sin insikt och fått nytt stoff till egen eftertanke. Detta att tänka själv, reflektera över det man läst, är viktigare och läsningens egentliga uppgift. Annars lär man sig aldrig tänka, endast säga efter vad andra sagt. Man blir heller aldrig slav under allmänna opinionen, detta tanklösa masstänkande, som är medvetenhetsutvecklingens fiende.

⁴En god pedagogisk regel är att läraren frågar, innan han undervisar. Han har därefter lättare att anpassa sina upplysningar. Det viktiga är att rikta uppmärksamheten på problemet, så att lärjungen väcks till eftertanke, icke matas med sådant, som han bör kunna upptäcka själv. Därtill fordras tålmod, icke överlägsenhet.

⁵Den hittillsvarande pedagogiken har varit auktoritativ, vilket är psykologiskt misstag. Genom att läras säga efter hindras barnen att tänka själva, och därav fås förnumstighet, snusvishet och auktoritetstro. Föräldrarna ha fel, ty ”så sa fröken”, och hon vet bäst. Och så bli föräldrarna undervisade av barnen: en vanlig företeelse.

⁶Föräldrarna böra fråga barnen, icke barnen föräldrarna. Ty det är frågan, som leder till eftertanke och eget medvetenhetsinitiativ. Läraren kan gärna fråga och be lärjungarna tänka över saken till nästa gång. Det är ett gott sätt att väcka intresse. Och att anordna diskussion i klassen och därefter sammanfatta resultatet av diskussionen får barnen att tänka själva och vidgar deras vetande, deras förståelse för andras sätt att se.

⁷Pedagogerna borde längesedan ha insett, att den okunnige icke kan framställa frågor, som kunna förnuftigt besvaras, och lärt av den insikten. Framför allt är det en sak barnen så tidigt som möjligt borde läras inse, vilket skulle bli dem till stor hjälp i livet, hjälpa dem att icke bli offer för egna infall. Därmed skulle de slippa begå många dumheter i livet. Enklast formuleras saken så: ”Man kan icke fråga rätt, förrän man vet de rätta svaren.” Det låter som en paradox och är det också, som så mycket annat i esoteriken. Ju mer man vet om en sak, desto ”intelligentare” kan man fråga. Det gäller om verkligheten och allt i verkligheten. Och människorna ha ingen aning om, hur långt borta de äro från verkligheten. Den enda verklighet de ha utsikt att studera är den fysiska. Att det finns en känslornas materievärld och en tankarnas materievärld, att känslan är en materieform med energieffekt etc., förefaller dem orimligt. De kunna icke ens ge en förnuftig definition på vad känsla är.

7.8 Läraren

¹Den fundamentala bristen i pedagogiken är tron, att läraren är till endast för att bibringa eleverna fakta, att undervisning enbart är ett vädjande till barnens intellekt. På emotionalstadiet bibringas kunskapen genom kärleksfull förståelse. Det mentala vitaliseras genom det emotionala. Detta är ett fundamentalaxiom i esoteriska pedagogiken. Hos de ”födda pedagogerna” gör sig denna latent insikt instinktivt och automatiskt gällande. Det är sådana lärare man minns med vördnad och tacksamhet.

²Man bör vara ”född” till det yrke man väljer. I regel varken önska eller kunna de som ”ha yrket latent”, bli något annat. Att vid yrkesval påverkas av ovidkommande motiv vittnar icke om livsförståelse. Man blir icke pedagog genom en instruktionskurs. Först måste man själv förvärva vetande. Sedan måste man förvärva förmågan att meddela vetandet till andra. Det är en särskild konst, den pedagogiska konsten, som det kan taga flera inkarnationer att bli mästare i. Det är icke lätt att möta envar där den står och anpassa sitt framställningssätt så, att den andre begriper.

Många skolbarn med den förmågan skulle kunna undervisa bättre än den lärare klassen har. De som välja läraryrket utan den förmågan och endast för brödfödans skull, äro också misslyckade såsom lärare, till skada för dem de satts att undervisa. Tyvärr finnas alltför många av den sorten. Många ha också förmågan att väcka avsky för de ämnen de behandla, vilket kan leda till olust för allt studiearbete.

³Originella personer kunna vara mycket intressanta för dem som redan veta och förstå. Men de äro mindre lämpliga som pedagoger eller instruktörer. En "född" pedagog går från det allmänna (allmänt bekanta) till det enskilda och därefter från det enskilda tillbaka till det allmänna. Han övertygar sig om att alla kunnat följa med hans demonstration genom att efteråt fråga, om det finns någon som ej förstått och därvid klagöra, att den som ej förstått gör läraren såsom pedagog en tjänst genom att erkänna detta. Den lärde, som tycker allting är enkelt och lättfattligt, är olämplig som lärare.

⁴Det är en tämligen vanlig erfarenhet, att de bästa lärarna äro de som "haft det svårt för sig" i skolan. Det är likadant ifråga om författare i esoterik, när de en gång lärt sig sina saker. Den "intuitive" (med perspektivmedvetenhet) har svårt att konkretisera, vilket en lärare måste kunna, och det är den konsten som gör politikern till demagog, eftersom han kan fånga massan med sin till ytterlighet förenklade behandling av de politiska problemen. Han kan framställa dessa så, att massan tror, att den begriper även de svåraste problem. Att den blivit idiotiserad, har den ingen aning om. Suggestionen verkar även på annars "förnuftiga", så att de icke se något annat. Det märker man tydligt på marxisterna, som omöjligt kunna upptäcka de fundamentala bristerna i denna så uppenbart ohållbara ideologi. De ha så ofta och så länge tänkt i Marx' tankebanor, att de förlorat möjligheten att tänka annorlunda. Det är på det sättet även den mest orimliga fiktion blir till en fix idé. Samma iakttagelse kan man göra genom hela filosofiens historia.

⁵Åtminstone pedagogerna borde ha klart för sig, att alla barn äro "gamla själar", som inkarnerat tusentals gånger förut. Sedan beror det på åtskilliga faktorer, hur mycket de kunna omedelbart förstå eller mer eller mindre mödosamt lära sig förstå. Det kan bero på redan uppnådd utvecklingsnivå eller på organismen (allmän sjuklighet, utvecklade eller defekt hjärna etc.). Det kan bero på uppväxtmiljö med allt vad detta innebär. Det kan bero på graden av studieintresse. Och det beror mycket ofta på pedagogen och undervisningen. Ifall läraren och barnet ha "antagonistiska" departement i sina höljen, behöver barnet en annan lärare.

7.9 Förutsättningar för högre utbildning

¹Våra dagars utbildningsmetoder motarbeta självständigt tänkande. Man utgår från vidskepelsen, att man med vetskap om allt fler fakta förvärvar kunskap om verkligheten. "Hundratals spridda och osammanhängande fakta proppas i huvudet på lärlingarna; deras tid och energi upptas med att inlära fler och fler fakta, så att det blir föga till övers för eget tänkande ... renodlade kunskaper kan lika mycket bli ett hinder för tänkandet som brist på sådana." (Fromm)

²En stor brist i pedagogiska undervisningen är underlåtenheten (beroende på livsokunnighet) att redan i skolan inskräpa nödvändigheten av "tillräckliga fakta" för att fälla omdömen, antaga, förmoda. Det är tid att motverka det grasserande oskicket att taga gissningar för riktiga förklaringar, ett oskick som sedan går igen i hela livet även efter akademisk utbildning. Man behöver endast ha ytlig erfarenhet av akademiskt liv för att häpna över studenternas lättrogenhet. De dumaste historier slukas utan urskillning. Undra sedan på att de ha så lätt för att bli idiotiserade av "auktoriteter" i forntid och nutid.

³Högre utbildning (just högre) borde avse att lära, hur litet människan begriper och förstår. I stället bli de märkvärdiga i sin lärdomshögfärd, grund till det alltmer överhandtagande föraktet för den s.k. sakkunskapen. Ingenting imponerar så mycket på en esoteriker som stor mans insikt om sin enorma okunnighet. Av "dii minores" ("de mindre gudarna") väntar man sig ingenting.

⁴Den intellektuella utbildningens resultat, omdömesförmågan, är ej större än att man dagligen

kan träffa på människor, som veta allting bättre om sådant de icke veta något alls. De ha icke lärt sig skilja på vad de veta och icke veta, aldrig frågat sig: vad har jag för fakta för det? Någon har sagt! De ha läst! Och sen veta de.

⁵Sokrates' stora insats för mer än två tusen år sedan var att han försökte få människorna inse, att de "ingenting visste" (om verkligheten). Den insikten är första förutsättningen för esoteriken. Den som tror sig kunna bedöma, tror sig vara vis, är olämplig för esoteriken. Jättarna inom exoteriska forskningen skulle vara ännu större, om de kunde inse sin ohjälpliga begränsning. Då skulle Einstein icke ha varit så säker på sina slutsatser om relativiteten. (För övrigt har tiden ingen dimension och finns det fler än "fyra dimensioner".)

⁶Felet med intelligentian är tilltron till egen förmåga. De ha haft lätt att bemästra vad de intresserat sig för. Och därmed följer lätt det stora misstaget att de tro sig begripa allting annat. Må vara att de ha förutsättningarna, att de i föregående inkarnationer förvärvat insikt och förmåga i det mesta. Instinktiva vissheten finns kvar, och den ger dem den oberättigade tilltron och tilltagsenheten. Vad som felas är att de icke aktualisera det som de ha latent. Det fordras förnyad kontakt med de verkligheter som de en gång förvärvat insikt i, förnyat studium, visserligen snabbt tillägnat. Det fordras emellertid alltid arbete för aktualisering av det latent. Detta har man ännu icke förstått.

⁷Vi kunna göra egna erfarenheter av allt. Vi kunna lära av alla, men andras "vetande" kan endast bli antaganden, tills vi själva konstaterat fakta.

7.10 Yrkesval

¹De som välja ett yrke för brödfödans skull, förbli "hantverkare" inom sitt yrke, vilket detta än är. Den som icke är "född till det", förblir dilettant. Först när det "är ens liv", som man måste leva för, om än under försakelser, har man valt rätt yrke, finns utsikt att bli "talang" och i något kommande liv "geni" på området.

²Det är misstag av universitetsstuderande att välja ämnen med tanke på inkomstmöjligheter och samhällskarriär. Vi behöva en ny livssyn med känsla av ansvar, så att man lär sig skilja på yrke och kall (varmed man bäst gagnar utvecklingen).

³Den som vill göra en insats i mänskliga medvetenhetsutvecklingen och "kulturen", bör icke endast förvärva de egenskaper och förmågor, den kunskap om verkligheten och den livsinstinkt som erfordras, utan gör dessutom klokt i att undvika allt som kan försvåra hans arbete. Det gäller att förenkla allt och icke komplicera, icke påtaga sig onödiga förpliktelser, icke söka utföra arbete som andra kunna göra med mindre utrustning.

⁴Det yrke man väljer bör kunna dels ge försörjning, dels ge tillfälle till självständig arbetsinsats, dels gagna det hela. Bindes man därvid samman med sina medmänniskor, så att man upplever sig såsom en del av en helhet, har man väl gjort bästa tänkbara val.

⁵Det är otroligt mycket av genom generationerna förvärvad yrkeskunskap, som gått förlorad genom ståndscirkulationen och att nya generationen nödvändigtvis måst välja ett annat yrke, ansett mera respektabelt och inkomstbringande. "Snörmakare Lekholms idé" var ingalunda en enbart lycklig idé.

7.11 Minnesplugg mot omdöme träning

¹Vid uppfostran gäller det att inpränta principer, avsedda att utgöra grunder för tänkandet och handlandet. Fakta äro av betydelse endast i den mån de erfordras för principer. (Därmed menas icke "principfasthet" hos pedanter, som sakna möjlighet till perspektivtänkande. Ordet "princip" har naturligtvis som vanligt idiotiserats.) Och principerna böra föregå fakta, som endast tjäna till att klargöra, väcka förståelse för principerna. Modern undervisning, baserad på induktiva metoden, överlastar minnet med otal överflödiga, livsfientliga, livsnyttiga detaljer och lämnar de unga i sticket vid bedömning. Granska historiens eller dagens ledande gestalter! Har deras

vetande gjort dem visare? Bevisa icke otalet olika fördomar, meningar, sekter, partier, idiosynkrasier, oförmåga av perspektivtänkande?

²Lärarna utföra det reflexionsarbete som eleverna borde läras utföra. Därmed uppammas tendensen till eftersägning, att endast säga vad man hört av andra, i stället för att motverka den mentala inaktiviteten hos de flesta genom att stimulera dem till mental självverksamhet. Folk går i kyrkan för att höra prästen utlägga samma predikotext, som de hört hundratals gånger förut och som icke lär dem något nytt, endast förstärker de gamla fiktionerna.

³Generation efter generation bibringas uppväxande släktet i olika slags undervisningsanstalter i stort sett idel illusioner och fiktioner om verkligheten och livet.

⁴Universiteten uppvisa ”alla skolans besynnerligheter i förstorad skala, än brutalare överbelastning med meningslösa kunskapsmassor och ett än mer abderitiskt förhörssystem”.

⁵Med ett sådant utbildningssystem bli de flesta oförmögna att tänka. De matas med föreställningar, som sedan dagligen upprepas ur minnesfonden av vad de läst, hört, lärt. De bli minnets slavar till den grad, att de flesta tro att tänka är att minnas.

⁶Detta att ”kunna sin läxa”, som är typiskt, är något helt annat än att begripa själva saken. Minnesgenier kunna bli allt (professorer, biskopar, landshövdingar etc.) inom vårt nuvarande samhälle, bara de kunna ”koka soppa på spiken”, veta vad andra lärt. Därmed uppnås ingen medvetenhetsutveckling, utan inkarnationen är i stort sett förfelad.

⁷Skolexamina kunde saklöst avskaffas. Elevernas insikt och omdömesförmåga kunde rättvist prövas i lämpliga redogörelser. Och till universitetsexamen skulle det räcka med motsvarande redovisning, där icke minnet utan insikt och bedömning omfattande hela ämnet prövades. Risk för plagiat finns ej, enär en kompetent professor genast kunde avgöra, om uppsatserna vore självständiga och vittnade om individuell behandling.

7.12 Robottänkande

¹Det tycks ligga i mänskliga naturen att alla och envar spontant fälla omdömen, innan de veta vad de tala om. Man hör det redan på barnens prat. Värre är det, att barnen i skolan icke göras uppmärksamma på denna tendens. Och ännu värre är, att även akademiskt bildade uttala sig om sådant de icke veta. Vårt utbildningsväsen har medfört att individen tror sig kunna veta tillräckligt för att ha riktig uppfattning om det mesta, vilket är ett kolossalt misstag. Det mesta han vet är felaktigt, och de flesta av hans omdömen äro missvisande. Varje generation har en helt annan livssyn, beroende på ökad kunskap om verkligheten och livet. Detta borde väl säga dem något som alls kunna tänka annat än vad de lärt av andra. Egna tankar tyckas vara sällsynta. När den livserfarne hör folk prata, kan han alltid säga, var de inhämtat de tankar de tro vara deras egna, därför att de kanske kunna återge dem med egna ord. Hela mänsklighetens tänkande är robottänkande, ett evigt idisslande av vad andra sagt.

²Vid universiteten lära de sig vad som står i böcker. Och doktorer bli de, när de kunna plocka ihop vad som står i böcker, säga detsamma på ett annat sätt och i andra sammanhang. Även detta är ett robottänkande. Den tror sig vis som vet vad som står i uppslagslexika. Skolsnillen äro minnesgenier, som kunna perfekt säga vad andra tänkt och skrivit. Men det är icke kunskap. Det är vetande, som vederlagts om hundra år eller dessförinnan.

³Hur skulle det vara, om folk lärde sig att tänka själva och icke bara sade efter, frågade sig och själva sökte svaren? Ha de någonsin fått lära sig, vad de mena med att veta? Egna upplevelsen och erfarenheten är vad de veta. Allt annat är eftersägning. Och eftersägning är icke att veta utan att tro sig veta. Vad de få lära i skolan och på universiteten är vad som antagits vara riktigt. Det är en fond av samlat eftersägande. Vad har man för kriterium på att detta är rätt? Efter tio år lär man något annat. Och alla äro lika troende. De äro bildade. De veta vad andra veta. Tänk så märkvärdigt. De läsa i böcker vad andra tänkt. Men hur kunna de veta, att andra tänkt riktigt? Vetandet är ett eftersägande. Vad som är rätt i dag är fel i morgon. Överdrift! Ja visst, men riktigare än de

flesta kunna inse.

⁴Ifall vetenskapsmän kunde tänka (något annat än att tänka vad andra tänkt), så skulle de inse sin oerhörda okunnighet om verkligheten. Ifall läkarna kunde tänka, skulle de ständigt fråga sig ”hur och varför” i stället för nöja sig med vad som står i böcker. Hur läkas såren och vad är det för processer som här försiggå och tusentals liknande frågor står medicinaren svarslös inför. ”Det vet vi inte.” Ifall de själva gjorde sig frågorna, skulle de snart inse, att deras vetenskap sysslar med ”mysterier”. Att inse sin begränsning är tecknet på sunt förnuft. Att aldrig sluta söka vidare och vidare är tecknet på en forskare.

7.13 Deduktion

¹I gamla tider menades med en filosof en lärd, som tillgodogjort sig sin samtids vetande, ofta kallad en polyhistor. Detta anses numera omöjligt och är det givetvis, om man därmed menar allt detaljvetande. Men det beror på att man icke klarlagt de olika vetenskapernas fundamentala principer i överskådliga system. Detta kommer att visa sig alltmer nödvändigt för att motverka härskande kaos inom såväl de olika vetenskaperna som dessa inbördes. Vetenskaperna måste sträva mot ”syntetisering” och icke drunkna i detaljvetande.

²Liksom ”bildning är det som är kvar, när man glömt vad man lärt”, så är mental suveränitet förmågan att tänka med de olika kunskapsområdenas system utan detaljer. Skulle man behöva detaljer, kunna dessa snabbt inhämtas (återfinnas) i den vetenskapliga litteraturen.

³Den gamla ”pedagogiken” utgick från insikten, att begripandet går från det allmänna till det enskilda, att deduktionsmetoden är den mest effektiva vid undervisningen. Tyvärr praktiserades den av barocka stofiler, i regel teologer utan aning om psykologi eller pedagogik, varför resultatet blev därefter. När man beslöt sig för att reformera undervisningssättet, gjorde man rent hus med allt det gamla utan förståelse för det väsentliga och enda värdefulla i gamla undervisningen. Man behöll det som borde ha utrensats och tvärtom. Nu skulle det reformeras från grunden. Och man beslöt sig för att imitera den naturvetenskapliga forskningsmetoden.

⁴Naturforskningen är induktiv, går från det enskilda till det allmänna genom generalisering. Ifråga om t.ex. geografi skulle man börja med det egna landet, sedermera rentav den egna stugan, i stället för att utgå ifrån jordgloben, vilket genast skulle möjliggjort inplaceringen av egna landet och stugan i rätta sammanhanget. Resultatet blev naturligtvis att jordgloben, vår planet, blev ett oklart begrepp och att man förlorade sinnet för det väsentliga. Likadant blev det inom alla ämnen utan förståelse för att man därmed motverkade utvecklingen av perspektivtänkandet och blev alltmer begränsad i sitt tänkande, vilket följdriktigt ledde till att ”egna stugan” var det enda man förstod.

⁵Hur pass förfelad nuvarande utbildningen är, framgår bäst av att icke ens de som tagit realskoleexamen kunnat begripa fundamentalbegreppen i *Kunskapen om verkligheten*.

⁶Den gamla esoteriska undervisningsmetoden, som väl ännu i stor utsträckning används, bestod i att ge lärjungen ett faktum i sänder att meditera över, tills han insett dess närmaste betydelse. Det var en metod väl lämpad för neofyterna i en tid, då allmänna analytiska förmågan knappast existerade. Fråga är om icke en annan metod numera vore att föredraga. Sedan nybörjaren bemästrat själva grundsystemet med dess fundamentala fakta, borde överlåtas åt lärjungen att infoga nya fakta i deras rätta sammanhang, något han borde kunna, ifall systemet blivit mentalt levande och icke är alltför skelettartat.

⁷Det lär väl dröja, innan esoteriska läroverk och universitet inrättas. Men idén bör beaktas och hållas levande, tills tiden mognat.

⁸Innan dess bör nuvarande undervisningen läggas om från induktiva till deduktiva metoden, eftersom det nu är möjligt att deducera fram kunskap ur systemen och i världs- och livsåskådningen (”filosofi”) ur pytagoreiska systemet. Därmed tillgodoses en viktig psykologisk-pedagogisk faktor. Framställningssättet blir så mycket lättfattligare, enklare och intressantare för

barnen. Att utgå från en översikt ger det hela mening, vilken barnen annars aldrig få syn på. Det är en pedagogisk vidskepelse, att barnen ej kunna begripa och följa med ett dylikt förfaringssätt.

7.14 Onödiga skolämnena

¹Till de skolämnena, som esoterikern skulle vilja befria barnen från att behöva studera, höra religion, latin, grekiska och historia. Religionshistorien bör ersättas med fundamental lagkunskap (eventuellt i samband med studier i sociologi), som klargöra att laglöshet för till allas krig mot alla, omöjliggörande ett ordnat samhälle. De judiska budorden (Moses dekalog) äro inga "guds bud" utan ha i alla glömda kulturer insetts vara självklara insikter: att icke mörda, stjäla, bedraga, förtala etc.

²Ifall lagkunskap och umgängesvett bleve ett skolämne i stället för kristendom, så skulle uppväxande ungdomen lära sig friktionsfri sammanlevnad i stället för livsoduglig religionsfiktionalism.

³Antiken, särskilt Grekland, uppvisar prov på ännu ej återuppnådd byggnads- och bildhuggarkonst. Men ifråga om livsförståelse och levnadskonst kan den icke jämföras med den insikt som vetenskapen om livslagarna ger. I det hänseendet verkar den snarare desorienterande och kan icke försvara studiet av latin och grekiska.

⁴Visst finns det guldkorn, aforistiska pärlor, i latinska och grekiska litteraturen. Men de äro tunnsådda utom hos Platon, Epiktetos, Marcus Aurelius etc.

⁵Den "humanism", som i homeopatisk dos kan inhämtas i latinska och grekiska litteraturen, har i esoteriken framhävts som ojämförligt mer självklar i samband med kunskapen om livslagarna.

⁶Esoterikern med tillgång till esoteriska litteraturen behöver icke gå till de "klassiska" författarna (grekiska och latinska litteraturen) för att tillgodogöra sig deras humanism, som för övrigt härrörde från invigda i esoteriska kunskapsordnar. Av sig själv har människan aldrig kunnat förnuftigt orientera sig i livet. Livskunskapen ha vi fått från planethierarkien, som i över 15 miljoner år vakat över mänskliga medvetenhetsutvecklingen (alltsedan organismen fulländats och människorna kunnat börja leva i fysiska världen).

⁷Insikten härom medför att den oerhörda belastning, som studiet av latin och grekiska innebär, kan bortfalla och studietiden användas till mer ändamålsenliga och för livsduqligheten erforderliga studier. Grekiska och latin äro nödvändiga för filologer och litteraturforskare men icke för "historisk bildning". Denna kan förvärfvas endast i esoteriska historien.

⁸Visst har latinska språket sin betydelse för dem som dels vilja forska i hävderna, dels studera de romanska språken, dels förstå mängder av metaforer i äldre skönlitteratur. Men det borde kunna tillägnas på mycket enklare sätt än det traditionella. Det felas ännu den språkpedagog som på enklast möjliga sätt kan bibringa eleven allt för begripandet nödvändigt. Det är däri det hittills alltid brustit i språkstudiet. Det har gjorts onödigt invecklat.

⁹Ifall den energi, som ännu offras på döda språken för studiet av gamla kulturformer, användes på studiet av den esoteriska litteraturen, så skulle vi befrias från den oerhörda belastningen med det gamla litteraturarvet och en ny kultur uppblomstra, denna gång grundad på kunskapen om verkligheten.

¹⁰Historien består till största delen av legender och i övrigt skildringar av människor i närheten av barbarstadiet. Dessa utgöra ingen uppbygglig läsning utan verka snarare desorienterande i livshänseende. Historien bör lämpligen ersättas med sociologi såsom historiefilosofi och idéhistoria.

¹¹Västerländska historiker sakna kunskap om vår verkliga världshistoria. Efter Atlantis' undergång var det endast i esoteriska kunskapsordnarna invigda, som hade kunskap om verkligheten. Den kunskapen förblev hemlig, tills planethierarkien ansåg tiden lämplig att offentliggöra den, vilket efter år 1875 har fått ske i allt större utsträckning.

¹²De invigda fingo visserligen icke förkunna vad de visste, men de fingo ställa den förmåga de

förvärvat till mänsklighetens förfogande. Detta är förklaringen på Greklands och Roms relativt höga kultur. Denna gick som bekant under i den proletärrevolution som följde. De klaner som därefter inkarnerade tillhörde i stort barbarstadiet. Enstaka individer på högre utvecklingsstadier inkarnerade visserligen men rönte föga förståelse, och de flesta föllo offer för teologiska barbariet.

¹³Frånsett de resultat naturforskningen kommit till inom sitt begränsade område (49:5-7), som icke får bedömas efter den tekniska tillämpningen (vilken vilseleder folk), kan man säga, att allt som icke är esoterik är fikcionalism. För en esoteriker är det nästan plågsamt att studera exoteristers verk med alla deras fiktioner, så fjärran från verkligheten.

¹⁴Att försöka förklara esoteriken för de bildade är närmast ett hopplöst företag. Ännu löjligare ter sig de första esoterikernas försvar för lärans överensstämmelse med verkligheten. Man undervisar icke småbarn i högre matematik eller försvarar matematiken mot omognas brist på förståelse.

¹⁵Studiet av främmande språk möjliggör studiet av hithörande litteratur. Frånsett den vetenskapliga litteraturen frågar man sig, vad för kunskap om verkligheten och livet man kan inhämta av människor, som utan esoterisk kunskap sakna förutsättningar att bedöma livsföreteelserna.

¹⁶En annan kuriositet i vårt undervisningsväsen är fordran på egna uppsatser i olika ämnen. Det finns många latent esoteriker, som utmärkt behärska aforismen men sakna förmågan att utsmicka den med allt oväsentligt som erfordras för en lång uppsats, allt detta som egentligen icke hör till idén. Uppsatsskrivare passa bra till journalister eller romanförfattare. Av sådana ha vi alltför många. Det är icke skolans uppgift att utbilda dylika.

¹⁷I stället för att läsa filosofi i skolorna borde man få lära sig skilja på vad man vet och icke vet, kan veta och icke kan veta, hur litet man alls kan veta, skillnaden mellan begripande och förståelse.

¹⁸Liksom alla vid universitet studerande under 1700-talet måste studera teologi, under 1800-talet filosofi, så går tendensen under 1900-talet ut på att alla ska läsa högre matematik. Det börjar redan på gymnasiet. Detta är rena befängdheten. Man har kommit in i ett fullständigt matematikraseri. Matematiken är för naturforskarna men icke för "humanisterna". Dessa ha i livet ingen användning ens för algebra eller planimetri. Det är på tiden att alla från medeltiden ännu kvarlevande skolastiska tendenser utrensas. Man skall icke tvingas lära sådant som man icke har användning för. Naturligtvis hör till allmänbildning att ha en aning om astronomi, geologi, biologi etc. Men all detaljkunskap är endast för framtida specialister.

¹⁹Det gamla skolväsendet förberedde ett lärdomsväsen, som var sitt eget ändamål. De lärde levde i sina fantasikonstruktioner utan kontakt med verkligheten. Men all undervisning bör avse förmågor att icke endast förstå verkligheten utan att leva ett ändamålsenligt liv för att förverkliga livets mening.

²⁰Vi behöva esoteriska skolor och universitet, så att de som kunna begripa och förstå, slippa idiotiseras av härskande ideologier.

7.15 Laurency såsom pedagog

¹Kritikerna av Laurency komma att orda om att hans skrifter innehålla alltför mycket upprepningar. De misstaga sig. Nya ideer glömmas lätt, om de icke insätts i alla möjliga sammanhang. "Repetitio est mater studiorum" (upprepning är studiernas moder) visste redan de gamla romarna. Det är genom upprepning, som ideerna slutligen "gå in", så att de alltid finnas där, när de behövas. Ett betraktelsesätt så totalt olikt det hävdvunna lär man sig icke på en gång. Det fordras omtagning. Just genom att ideerna vävas in i olika sammanhang bli de allsidigt belysta och förstådda. Att ideerna kunna vävas in i allt, visar deras riktighet. Den som tror att det räcker med att framlägga dem en gång, har aldrig undersökt det problemet. Erfarenheten visar,

vilka läsare som läst verket en gång, tjugo gånger och hundra gånger. Det är en mycket stor skillnad på förståelsen.

²Gång på gång har konstaterats, att även doktorer icke kunna läsa innantill. De se icke vad som står där. De se bara vad de redan veta, och resten går dem förbi. Undras hur många som förstått, att det är fråga om sunt förnuft. Det är bättre vara skeptiker än godtaga det man ej kan inse vara riktigt. Lättrogheten har varit mänsklighetens förbannelse.

³Det finns verkligen läsare av Laurency som icke insett, att hans verk är ett enda oavbrutet försök att hjälpa människorna att förvärva sunt förnuft och därmed befria dem från att behöva bli offer för egen lättroghet. Esoterisk kunskap är endast för dem som måste ha en fast världsåskådning såsom grund för sin livsåskådning och rättsuppfattning. Det behovet inställer sig i regel icke, förrän individen nått humanitetsstadiet och lämnat emotionalstadiet bakom sig. Det är misstag att göra propaganda för esoteriken bland dem som sakna förutsättningar att förstå den. Den är för sökare, som en gång varit invigda och icke finna någon fast grund att stå på, förrän de återfinna sitt gamla vetande.

7.16 *Latenta esoterikern*

¹Människan föds med egenart och latent (förvärvade) egenskaper och förmågor. Sedan beror det till stor del på omgivning, kontakter och tillfällen till upplevelser, hur mycket av det latent som blir aktualiserat. Många förvåna sig över att födda esoteriker ofta äro obegripliga och svårhanterliga som barn, förefalla nästan värre och sämre än andra. Det är ganska naturligt. Hamna de i en miljö, vars världs- och livsåskådning äro olika deras latent verklighets- och livsuppfattning, i en idiotiserande omgivning utan kontakter, bli de totalt desorienterade, känna icke igen sig och bli desperata eller åtminstone antikonventionella.

²Esoteriska barn ha det i regel svårare i skolan än andra. Det som läres går i regel emot deras livsinstinkt och synes dem främmande och olustigt, varför de i regel förlora intresset för allt vad studier heter. De känna sig såsom främlingar, bli i regel missförstådda av både lärare och kamrater och betraktas såsom särplingar, vilket ytterligare försvårar livet under uppväxtåren. De kanske aldrig eller "för sent vakna", uppnå sin latent nivå. Insikten härom klagör, hur omöjligt det är att rätt bedöma sig själv och andra, vilket visar sig i ständig under- eller överskattning. Människornas omdömen om varandra äro också i stort sett beroende av känslans värdering. Återstår frågan om vi måste bedöma, när vi insett det vanskliga däri. Den vise avstår från att bedöma sådant som icke omständigheterna göra nödvändigt.

³Inkarnation efter inkarnation har mänskliga eliten (de i esoteriska kunskapsordnarna en gång invigda) i de flesta fall (undantagande de fåtaliga i de "esoteriska familjerna" infödda) fått uppväxa i ovetskap om den kunskap de en gång förvärvat, fått arbeta sig igenom härskande ideologier och lära sig inse dessas ohållbarhet, tills de vid c:a 35 års ålder varit mentalt så utvecklade, att de kunnat på nytt upptagas i någon av planethierarkien godkänd orden. För att underlätta återerinringen av latent kunskapen är det av vikt, att denna blir allt lättare åtkomlig för uppväxande släktet, så att de "invigda" besparas det mödosamma arbetet att behöva befria sig från de fiktionssystem de inympats med under uppväxt- och utbildningsåren (ett tjugotal bortkastade år), redan i ungdomen kunna fortsätta sin avbrutna medvetenhetsaktivering och uppgå i det "nya naturrike" som är avsett att underlätta övergången från fjärde till femte naturriket. Dessa individer igenkännas på sitt oberoende av illusioner och fiktioner, av härskande teologiska, filosofiska, vetenskapliga ideologier, sin tjänande inställning och sitt arbete för mänsklighetens evolution. De flesta tillhörande detta "rike" ha en gång varit invigda eller äro lärjungar till planethierarkien.

⁴Den nuvarande skolan är ingenting för gamla invigda. Vad som där läres ha dessa intet intresse för och föga nytta av. Det bästa de kunna göra är att glömma allt de lärt, om de skulle komma ihåg något. För studerande, som i föregående inkarnationer förvärvat medvetenhet i

kausalhöljets intelligenscentrum och därför äro kausalt intuitiva ifråga om materiella fakta, är undervisningen, som utgår från inlärandet av mer eller mindre meningslösa fakta, ytterligt påkostande. Hela detta detaljväsen utan betydelse för världs- och livsåskådningen, allt detta som är isolerad fackkunskap utan sammanhang med livet, som icke ger kunskap om livets mening etc., synes dem meningslöst och oväsentligt. De finna den långsamt framåtskridande diskursiva undervisningen tjugig och ointelligent. Man undrar ej, om en sådan individ definitivt förlorar lusten att lära och blir efter i klassen. Hur många lärare begripa den saken?

⁵Jinarajadasa, Teosofiska samfundets president, berättar om sig själv, att han saknade vad man i skolan kallar "studiebegåvning", memoreringsförmåga, minne för lösa, osammanhängande fakta, så att han i skolan ansågs högst medelmåttig. Det torde vara regel för alla verkliga genier. Med "skolsnillen" är det en annan sak. Äga de studieenergi, bli de oftast professorer eller uppnå motsvarande poster i samhället. Därtill behövs intet geni, vilket snarast är ett hinder. De som äro före sin tid, stoppas mycket snart. Och de som ha allt detta latent, som skolan avser att bibringa, finna skolarbetet odrägligt. För perspektivmedvetenheten är diskursiva tänkandet outhärdligt tröttsamt: detta logikmalande i veckor på något självklart.

⁶De flesta lärare äro fackidioter, som anse sitt ämne vara det viktigaste och varje detalj väsentlig. De äro mycket olämpliga för esoteriker, för vilka översikt är viktigare än detaljer tillgängliga i uppslagsböcker. Lär man dem finna sig till rätta i dylika, så ta de själva reda på vad de behöva för att förstå. De behöva principer, metoder, perspektiv för att kunna gå från systemet till detaljerna, "från det allmänna till det enskilda". Motsatta metoden, "från det enskilda till det allmänna", är för dem på civilisationsstadiet.

⁷Det finns vetgiriga barn som bara vilja veta, andra som vilja begripa och förstå. Så finns det också ointresserade barn, dels olärdaktiga, dels sådana som önska förstå utan att behöva begripa genom detaljer. Esoteriker tillhöra ofta den senaste kategorien. Sedan de bibringats de mest elementära grunderna (läsa, skriva, räkna), äro de fullt kapabla att själva skaffa sig erforderligt vetande om allt de behöva veta för att göra sin insats i livet. Utan examina duga de såsom "privatlärda" att tävla med de lärdaste på de kunskapsområden de intressera sig för. Det enda som behövs är att ge dem rätt omgivning och sätta rätta böckerna i deras händer.

⁸Det bör eftertryckligt betonas, att esoteriska föräldrar icke böra låta sina barn bevista någon skola utan att barnen böra få åtnjuta privat undervisning. Skulle myndigheterna icke tillåta detta, så böra barnen få växa upp utomlands, omhändertagna av någon esoterisk familj. Sålänge de esoteriska familjerna äro så fåtaliga som ännu är fallet, ha de stora utsikter att få barn, som en gång varit invigda och ha kunskapen latent.

⁹Den högt utvecklade individen måste erhålla individuell handledning av lärare på samma höga utvecklingsstadium, såvida han ej skall få sitt "sjäsliv" förkrympt. Han bör icke föras samman med brutaliserande kamrater, som ännu ej nått över det barbarstadium alla måste genomlöpa och de flesta sällan avverkat före 18-årsåldern. Detta dels försvårar möjligheten till återerinring av latent kunskapen, dels drar ner medvetenheten i det lägre emotionala med dess repellerande tendens. Erfarenheten har klargjort, att barnet alltid avsevärt hämmas i sin utveckling och icke lyckas uppnå den nivå som annars vore möjligt och beräknat. Barnet bör icke påtvingas härskande illusioner och fiktioner, icke läras tänka i förfelade kategorier, icke matas med livsokunniga lärares idologier. Icke heller bör barnet idiotiseras med livsokunniga och livsfientliga teologiska fiktioner. Det bör få lära sig alltings lagenlighet och i sinom tid lagarna för återfödelse samt sådd och skörd, att livet är en fortsatt medvetenhetsutveckling, att det icke finns någon död, endast ständiga ombyten av höljen för jaget tills det lärt sig allt det måste lära. På högre stadier böra utses esoteriska lärare för bibringande av verklighetskunskap. Lycklig den som kan erhålla dylik utbildning och slipper skolor och universitet.

¹⁰Naturligtvis bör en esoteriker för att kunna hjälpa människorna med deras problem ha vetskap om allmänna opinionens illusioner och fiktioner. Men det finns enklare sätt att förvärva detta än att överlasta minnet och slösa bort ungdomsår, under vilka hjärnan kunde uppövas att

tillgodogöra sig medvetenhetsenergi och förvärva meditationstekniken (allt svårare ju äldre hjärnan är).

¹¹Kausalmedvetenheten konstaterar fakta i dessas verklighetssammanhang och får därmed riktig uppfattning av verkligheten. Det visar sig emellertid, att kausaljag äro olämpliga såsom lärare, ifall de icke samtidigt utbildats till pedagoger. Ofta känna de instinktivt motvilja mot att sätta sig in i de oinvidas fiktionssystem och att med diskursiv slutledningsprocess steg för steg leda lärjungen till begripande. Och vad de skriva förstås ej av "oinvida", som sakna vetskap om det esoteriska mentalsystem författarna utgå ifrån.

¹²"Kausalt begåvade" lärjungar ha lätt att förstå. Men de ha i regel svårare än "diskursivisten" att klargöra vad de förstå och betraktas därför i skolan såsom "obegåvade" av både lärare och kamrater. Uppsatsskrivning är för dem en svår sak, oförmögna som de ofta äro att släppa lös en diskursiv fantasi. Eftersom vi ha att motse inkarnerande klaner av perspektivister (47:5) och andra med förstadiet till kausalmedvetenhet (47:4), är det på tiden att bygga esoteriska gymnasier och universitet. De nuvarande pedagogiska metoderna paralysera det organ i hjärnan som är sätet för intuitionen och medföra dess atrofiering. Inrätta gymnasier för esoteriker, så att de få lära sig en förnuftig världs- och livsåskådning! Reducera vetenskaperna till en lära om vetenskapernas principer, så att de kunna draga deduktiva slutsatser i stället för att behöva gissa sig fram i livet! Men detta är givetvis abrakadabra för de lärde.

7.17 Skolans reformering

¹Att hela skolväsendet behövde så grundligt reformeras, att ingenting blir kvar av det gamla, tycks vara något det fordras en esoteriker för att inse.

²Hela undervisningsväsendet behöver reformeras med jämna mellanrum; annars går det lätt ut på att dana fackidioter. Varje ämneslärare anser, att hans ämne är det viktigaste. Att undervisnings- och förhörsmetoderna måste läggas om, minnesplugget avskaffas, ha väl många redan insett. Det gäller för lärarna endast att övertyga sig om att eleverna begripit saken. De böra dessutom få lära sig var i litteraturen de ska söka för att taga reda på detaljer och isolerade fakta, när och ifall sådana behövas.

³Eftersom de flesta lärare ännu sakna förmåga av självinitierad mentalaktivitet och alltså tänka endast enligt inlärd schabloner och under påverkan av emotionala impulser, fortgår utbildningen enligt gammal slentrian. Därmed sammanhänger också motviljan mot alla reformer. Förändringar skulle medföra omtänkande av det inlärd och bekväma och äro alltså förkastliga, förhatliga.

⁴Också den för utbildning av pedagoger erforderliga undervisningen behöver läggas om, så att facklärarna inse sitt facks betydelse för det hela. Ett ämne, som särskilt behövde radikalt ändras, är filosofi, som borde lära eleverna att tänka, icke inhämta vad filosofer i gångna tider haft för åsikter. Vad som framför allt behövs är perspektiv på allt, t.ex. inrangerandet av de olika vetenskaperna (deras grundläggande principer, metoder och system) i ett översiktssystem, så att eleverna få klarhet i dessas betydelse för uppfattningen av fysiska verkligheten, för politiska och sociala företeelser, för människan såsom delägare i det hela. Därmed få också de olika läroämnena sin relativa betydelse för det hela, för världs- och livsåskådningen, klarlagd.

⁵Redan tioåringar böra få grundelementen i kemi, fysik, geologi och astronomi. Undervisningen i biologi såsom enbart deskriptiv vetenskap kan avsevärt reduceras. Vad växter heta på latin är för dem som ska studera biologi vid universiteten. Det räcker med att eleverna lära sig förstå vad de olika växtdelarna ha för funktion. Det fick man icke veta. Hur blad och rötter etc. se ut på de olika växtslagen är ett vetande för specialister. Det räcker med att eleverna få översikter över klassificeringen av växter och djur, i och för förståelsen för högre och lägre ordning på utvecklingsskalan. Det veta de icke.

⁶Önskvärt vore ett arbete, som redogör för grundfaktorerna ("vetenskapens principer") i kemi, fysik, geologi, astronomi och biologi, så att läsaren kunde få en allmän uppfattning av dessa

vetenskapers verklighetsinnehåll. En sådan översikt bok skulle kunna få ett stort värde för dem som icke genomgå gymnasiet och icke veta hur de ska bli allmänorienterade. Den kunde tjäna som introduktion till gymnasiestudierna och skänka välbehövliga perspektiv. Biologien, till exempel, skulle kunna utgå från utvecklingsläran, något i stil med Haeckels skapelsehistoria fast mera principiell och koncentrerad. För genomförd enhetlighet måste boken vara en mans verk.

⁷Hur mycket intressantare skulle till exempel icke geografi vara, om man finge en överblick över universum, solsystemet, planeterna och slutligen vårt jordklot?

⁸Vilken uppenbarelse skulle icke biologien kunna göras till, om man finge en redogörelse för biologiska evolutionen och de olika naturrikenas sammanhang, hur livet utvecklats från de enklaste organiska cellerna till de alltmer sammansatta organismerna, processen genom årmiljonerna?

⁹Man talar om den "historielösa människan". Men den historia vi ta för sanna berättelser ur livet är i stort en samling legender. Den verkliga historien är oskriven ännu. Den blir tillgänglig först i nästa århundrade. Och då blir det icke skildringar av barbariska folkslags, rovriddares, kungars och påvars skändligheter utan av medvetenhetens utveckling (fysiska, emotionala, mentala, kausala). Den skall lära oss att målmedvetet utvecklas och söka uppnå idévärlden. I den världen kan envar inhämta vetande om allt i de mänskliga världarna som kan behövas.

¹⁰När vi få den esoteriska kunskapen, kommer allt vi samlat av "svunna tiders kulturarv" att räknas till mänsklighetens kriminalarkiv och vittnesbörd om barbari och okultur.

¹¹Egendomligt nog tyckas våra pedagogikreformatorer icke ha insett, att idéhistorien, sådan den kan och borde vara (motsatsen till detaljhistorien), i bildningshänseende är ojämförligt överlägsen alla andra studieämnen. Men då skall det också vara ideernas översiktshistoria med perspektiv. Den kan ge en överblick över både humanistiska och naturvetenskapliga tänkandet. Den inrymmer vad som kan kallas kulturhistoria.

¹²Ifall pedagogerna hade en aning om ideernas betydelse för medvetenhetsutvecklingen och kulturen, skulle hela skolväsendet få en helt annan inriktning. På det hela taget regerar ännu skolastiken med grammatik och dogmatik.

¹³Skolan är till för att meddela kunskap, så att alla veta, hur de ska kunna på ändamålsenligt sätt finna sig till rätta i samhället och förtjäna sitt levebröd. Skolan skall icke vara en yrkesskola. Sådana böra vara fristående. Det är ett oting, att barn, som äro omusikaliska, ska tvingas lära sig sjunga och spela, att barn, som sakna alla artistiska anlag, ska tvingas martera sig med teckning. Dyligt bör vara frivilligt och helst förvisas till yrkesskolor. Hela skolväsendet bör omorganiseras efter amerikanskt mönster. Grundskolan bör avslutas med genomgång av gymnasiets andra årskurs utan examen. Högre gymnasiet, såsom förberedelse till fortsatta studier vid universitet, bör förläggas till ett särskilt "college", som automatiskt medför rätt till inträde i någon humanistisk eller teknisk "fakultet". Universiteten böra omorganiseras så, att hithörande utbildning ges vid för varje fakultet särskild institution. Att sammanföra alla fackhögskolor i ett gemensamt universitet efter gammal slentrian borde anses otidsenligt. Icke ens indelningen i nuvarande fakulteter vid universiteten bör kvarstå. Det behövs många olika slag av utbildningsanstalter.

¹⁴Examina innebära att man proppar hjärnan full med en massa fiktioner, som man sedan blir beroende av eller har arbete med att utmönstra. Må vara att de underlätta förståelsen för allmänna opinionen och deltagandet i härskande fiktionalismen, så att man icke avlägsnar sig från övriga mänskligheten. De äro också nödvändiga för att "bli män i staten" etc. för dem som icke på annat sätt kunna finna sin utkomst. Individerna får finna sig i att bli indragen i det allmänna "offerväsendet", varom Pontus Wikner skrev en tänkvärd uppsats. Vem har nu för tiden möjlighet att få tag på läsvärd litteratur?

¹⁵Alla barn borde få tillfälle att lära sig spela schack. Det är ett underbart spel med sina outtömliga möjligheter och sina skönhetsvärden. För den ensamme äro analyser av mästartepartier full ersättning för en partner. De som kunna spela schack, ha inga fritidsproblem.

¹⁶Pedagogerna borde ägna särskild uppmärksamhet åt två problem, som ännu ej blivit

klarlagda: betydelsen av den ”skapande fantasien” och den målinriktade viljan. Fantasien befriar från enkelspårigheten och utvecklar förståelsen för möjligheten att välja och betydelsen av rätt val. Därmed utvecklas ansvarskänslan. Esoterikern får lära sig att vi ha ansvar för allt och att vi aldrig kunna befria oss från ansvar. Det ankommer på envar att bidra till ökning av insikten om vikten av att välja det sanna och det rätta. Den härskande subjektivismen har medfört ökning av ansvarslösheten i alla avseenden, vilket är beviset på dess livsförvändhet.

¹⁷Moralisterna begå det stora misstaget att söka utifrån påtvinga andra känslan av ansvar, vilket krav måste komma inifrån och icke genom allsköns påbud. Ansvarskänslan måste odlas i känslan av frihet och icke tvång. Då först är den självbestämd, resultat av eget val, grundat på egen insikt och erfarenhet. Allt tvång kränker fundamentala frihetslagen och motverkar sitt eget syfte. Det är en upptäckt som återstår att göra.

¹⁸Pedagogiken såsom vetenskap befinner sig ännu in sin linda. Såväl teoretiskt som praktiskt återstår allt att utforska. Det som läres behöver revideras med jämna mellanrum. Det är som med de flesta vetenskaper. Göra de framsteg, te de sig som nya vart tionde år. Det finns intet statiskt i medvetenhetsutvecklingen, forskningen, kunskapen och tillägnelsen.

¹⁹Mänskligheten får icke all kunskap till skänks utan endast vad den omöjligt kan upptäcka själv. Vi måste lära oss lösa problem, ty det utvecklar medvetenhetskapaciteten. Vi måste själva upptäcka verkligheten och själva lära oss metoderna för tillämpningen. Skolan har i alla tider tjänstgjort som korvstoppsmaskin och måst göra det, emedan den måst mata oss med illusioner och fiktioner, det enda tillgängliga. Detta är nu slut. Framtida skolor ge oss system, metoder och principer, och vi få lära oss att använda dessa på rätt sätt vid lösningen av problemen. Den lär oss att rätt använda fakta och att hushålla med fakta, såvida vi icke ska drunkna i fakta och bli minnesrobotar.

²⁰Kunskapens väg är upptäckternas väg med utmönstring av det som vi insett vara felaktigt. Uppslagsverken bli fort föråldrade. Men minnet behåller det odugliga. Det är därför gamla människor verka antika. De minnas vad de lärt.

7.18 Framtidens pedagogik

¹Bästa sättet att allsidigt tillgodogöra sig vetandet är att undervisa andra. Man får då tillfälle att betrakta fakta från alla möjliga sidor och insätta dem på olika sätt i riktiga relationer. Det hela blir liksom mer levande. En skicklig pedagog undervisar icke efter en viss schablon utan anpassar framställningen efter de olika elevernas olika sätt att uppfatta (beroende på dels nivån, dels departementet, dels förvärvat, latent sätt att begripa). Möjligheten att tillägna sig denna individualiseringskonst utgör för många det evigt stimulerande i annars intressedödande rutin. Att kunna väcka intresse där sådant saknas hör ävenledes till pedagogiken, som aldrig får vara enbart metod, utan även måste vara konst.

²En pedagogik, som är aningslös om mänskliga utvecklingsstadierna, har långt kvar, innan den har utsikt att utarbeta de grundläggande undervisningsmetoderna för fysikaljag, emotionaljag och mentaljag. Det återstår att göra många upptäckter om metoder för de olika departementstyperna, för dem som övervägande äga synminne eller hörselminne. Matematik kan bibringas på ofantligt mycket enklare sätt än fallet är med nuvarande klumpiga metod. Hela undervisningen kan göras till en fascinerande lek och skolgången bli det mest efterlängtade i stället för som nu ofta ett martyrium.

³Den gamla ”intellektualismen” begick felet att förväxla vetande med insikt (förståelse och förmåga), två totalt olika saker. Vetande är första förutsättning för orientering, men förmåga hör till uppnått utvecklingsstadium. Framtida pedagogiken kommer att noga taga hänsyn till detta och icke pracka på folk vetande, som de icke ha någon som helst användning för. Ofta räcker det med en allmän översikt, ett klargörande av vad ett ämne handlar om. Men varje ämneslärare anser alla detaljer nödvändiga och proppar i eleverna massor av fullständigt överflödiga fakta. De flesta äro

överlastade med för dem livsodugligt gods, som gör att de ”icke se skogen för bara träd”. De ha blivit intellektuellt närsynta och oförmögna till perspektiv. Men det är perspektiv vi behöva för att kunna själva orientera oss. Annars gå vi vilse i djungeln. Utan det allmänna kunna vi icke skilja på huvudsak och bisak, väsentligt och oväsentligt, bestående och tillfälligt, en elimineringsmetod nödvändig för att vi ej ska drunkna i fakta. Den som förvärvat ”visionen” behöver inga detaljer. Det var meningen med paradoxen, att ”bildning är det som blir kvar, när man glömt vad man lärt”.

⁴Vid tilltagande ålder försvåras omställningen till riktigare livsuppfattning. Att utmönstra de emotional- och mentalmolekyler, som inkapslats i hjärncellerna, är ett både ansträngande och kaosbringande företag, som de flesta äro oförmögna till. Det är därför av stor betydelse att ungdomen vid den ålder, då den börjar reflektera och söker bilda sig en världs- och livsåskådning, får tillfälle att taga del av esoteriken och därmed möjlighet att göra sitt val mellan olika åskådningar genom jämförelser mellan dessa. Teologiundervisningen försvårar denna undersökning. Och filosofiundervisningen, som borde underlätta ett dylikt självständigt reflexionsarbete, tillhandahåller endast livsokunniga tänkares fantasikonstruktioner, som icke orientera oss i verkligheten.

⁵Esoteriken befriar oss från lärdomsväsendet. Det esoteriska kunskapssystemet är det enklaste möjliga och förhindrar det fortsatta subjektiva spekulationsraseriet, som fyllde de lärda tid med all dess fiktiva strävan. Esoteriken är helt inriktad på det praktiska livet, på förverkligandet av livets mening. Kunskapen befriar från hela spekulationsväsendet. Det gäller att leva, icke slösa bort tiden på onyttigheter, meningslösa förströelser.

⁶Endast esoteriska systemet kan rätt orientera i verkligheten, endast det kan infoga vetenskaperna i verklighetssystemet och klargöra de olika vetenskapernas relativa betydelse för uppväxande skolungdomen att kunna bli orienterad i verkligheten och automatiskt finna sin plats. Den undermedvetna latent verklighetsinstinkten väcks till liv och söker sig till det som behöver läras. Det esoteriska läroverket låter eleverna lära vad de vilja lära och leta sig fram.

⁷All kunskap innebär nerdimensionering, anpassning till olika utvecklingsstadier och möjlighet till livsförståelse. Svårigheten vid nerdimensionering består i att företaga denna så, att ingenting av det väsentliga går förlorat, enär annars livsuppfattningen får fel inriktning. Det är det misstaget som gjorts i teologi och filosofi.

⁸I de esoteriska kunskapsordnarnas högre grader fingo de invigda vetenskap om de olika utvecklingsstadierna, vad som fattades i individens utrustning för närmast högre grad och hur dessa brister skulle övervinnas genom ändamålsenlig meditation, vilka energier som skulle förvärfvas och hur de skulle ändamålsenligt användas. Om allt detta är mänskligheten fortfarande okunnig (även om den publicerade esoteriken vimlar av antydningar) och kommer i stort sett att förbli det, tills planethierarkien kan återvända och träda i direkt kontakt med individerna. Eftersom allting lätt missförstås och felanvänds, fordrar esoterisk utbildning individuell handledning. Man kan icke för allmänheten lämna uppgifter, som tillhöra olika stadier. Livet är en skola med många klasser, och klassundervisningen lämnas i klassen. Planethierarkiens uppgift blir att tillhandahålla det ”universitet”, där lärare utbildas för de olika klasserna.

⁹När esoterisk kunskap med esoterisk psykologi och pedagogik kan tillämpas, väntar planethierarkien sådana resultat, att fjortonåringar komma att vara i besittning av den intelligens som utmärker de mest intelligenta vid våra dagars universitet.

¹⁰Den esoteriska pedagogiken är något helt annat än den gängse, som utgår från härskande psykologiska system, alltså i många avseenden är ett experimenterande i blindo, icke sällan med beklagliga följder. Att försöka förstå en annans ”själsliv” utifrån ett eget auktoritativt eller specialkonstruerat system är totalt förfelat. Varje individ är ett unikum i sin egenart, och detta gör sig alltid på något sätt gällande i uppfattningen av det för mänskligheten i övrigt allmängiltiga.

¹¹Man kan veta utan att begripa, och man kan begripa utan att förstå. Det är tre olika uppfattningsstadier, som folk måste få klarlagda för sig. Icke en gång så litet ha de fått lära sig i

skolan och på universiteten.

¹²Vid universiteten bör man skilja på hjärnans förutsättningar att uppfatta (hjärnans mentalisering med mentalmolekyler), på mentalmedvetenhetens utvecklingsstadium och på kausalmedvetenhetens.

¹³Hjärnan behöver fakta, det mentala söker begreppet och det kausala vill ha idén (systemet). De som ha begynnande kausalmedvetenhet (det undermedvetnas förståelse för kulturstadiets företeelser), finna det traditionella dragglaget långtråkigt och ointressant. De vilja ha systemet och intressera sig för faktas insättande i rätt sammanhang.

¹⁴För att kunna förstå individen och hjälpa honom i hans livskamp, måste vi söka taga hänsyn till hans utvecklingsnivå (hans brister), hans fel (skördelagen), hans idiosynkrasier (uppväxtförhållanden). Alla lida vi av nationella, politiska, sociala fördomar (omedvetna delaktigheten i hithörande telepatiska psykoser), bestämda av bakgrund, traditioner och vår socialgrupp. Den esoteriska insikten visar, hur vi bero av emotionala illusioner och mentala fiktioner.

¹⁵Under århundraden ha lärarna tyranniserat eleverna. Nu har pendeln slagit över åt andra hållet: eleverna tyranniserar läraren. Jämvikt fås när såväl lärare som elever bli kamrater och gemensamt arbeta på att uppnå bästa möjliga resultat. När man kommit till insikt om individernas olika utvecklingsstadier, kommer också framtidens undervisning att taga hänsyn härtill genom differentiering. Men detta blir ej möjligt genom nuvarande pedagogiska testningsmetoder. Det förutsätter klassificering genom objektivt studium av människans höljen och dessas centra. Samtidigt komma esoteriska astrologer genom studiet av exakta horoskop (ännu en omöjlighet) att kunna bekräfta riktigheten av de objektiva undersökningarna, kunna fastställa utvecklingsstadiet och därmed förutsättningarna. Det måste bestämt hävdas, att det nuvarande pratet om esoterisk astrologi är ovederhäftigt. Endast lärjungar till planethierarkien äro esoteriska astrologer, och den lärdomen inhämtas icke från de lärare som undervisa i emotionalvärlden.

¹⁶Framtidens esoteriska pedagogik anslår de två första levnadsåldrarna (1–14 år) till bemästrandet av civilisation, tredje levnadsåldern (14–21, eventuellt 12–21) till kultur och fjärde (21–28) till humanism (däri inräknat kontakt med kausala och essentiala medvetenheten). Detta under förutsättning att individen har erforderliga latent förmågor.

¹⁷”Instinkt” = det latent, undermedvetna (förflutna),

intellekt = dagsmedvetenhet,

intuition = övermedvetenhet.

¹⁸När en gång i framtiden vi få internatskolor med esoteriska lärare och barn på mentalstadiet med ädla intressen, finnas stora förutsättningar för elevernas snabba förvärv av högre medvetenhet.

¹⁹Framtidens praktiska psykologi torde få inrikta sig på konsten att lära människorna att på förnuftigt sätt använda sina medvetenheter: fysiska, emotionala och mentala. Lämpligt material för medvetenhetsinnehållet finns i överflöd att hämta hos alla tiders vise. Att ordna detta material på lämpligt sätt för olika behov och olika utvecklingsstadier, att varsamt omformulera antikerade uttryckssätt etc., vore en stor uppgift. Därmed skulle mönster för dylika självformade aforismer, lämpade för vars och ens egenart, kunna erhållas. Därvid gäller att motverka tendensen att förnumstigt citera allsköns till truismer vordna ordspråk och visdomsord. Som motto kunde framhållas önskvärdheten av att ”för varje tanke från en annan tänka en själv”.

²⁰Den framtida undervisningen kommer att läggas på frivillighetens grund. Barnen ska få lära sig vad de önska lära sig, icke efter påtvingad schablon. När de utvecklats så, att de själva kunna bedöma, få de veta vad som är nödvändigt för att bli duglig arbetare inom förefintliga yrken och fack. All onödig barlast av obehövliga fakta kommer att utrensas. Specialstudier bli privatsak. Pedagogerna komma icke som hittills att betrakta sitt speciella fack som det mest väsentliga utan att se de olika ämnena från det helas synpunkt. De komma att utgå från systemet och därifrån bedöma, vilka fakta som äro nödvändiga för uppfattning av detta. Minneskunskapen blir minimal och minnestävlingar bli betraktade såsom skryt. Insikt får ersätta lärdom, bedömningsförmåga får

ersätta vetande. Minnesgenier äro inga förståelsegenier.

²¹När hylozoiken godtagits såsom den enda hållbara arbetshypotesen av filosofiska och vetenskapliga eliten, kommer det att dröja tre generationer, innan den genomsyrat undervisningen. Första generationen läres den på universiteten, andra generationen på gymnasier och tredje i grundskolan.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Pedagogik* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Ett*.

Första upplagan 1986, andra upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986 och 2011.